

Pápai jóváhagyás a medjugorjei kegyhely működéséről

Ferenc pápa jóváhagyta a Hittani Dikasztérium dokumentumát, amely nem nyilatkozik a természetfelettséggel kapcsolatban, de elismeri azokat a bőséges lelki gyümölcsöket, amelyek a medjugorjei Béke Királynője plébánia-kegyhelyhez kötődnek.

„Elérkezett az idő, hogy lezárjuk a medjugorjei spirituális jelenségek körüli hosszú és összetett történetet. Olyan történetről van szó, amelyben püspökök, teológusok, bizottságok és elemzők eltérő véleményei követték egymást.” E szavakkal kezdődik a jegyzet, amelyet A Béke Királynője címmel tettek közzé és amely a medjugorjei lelki tapasztalatról szól. Ferenc pápa augusztus 28-án jóváhagyta a szöveget, mely elismeri a medjugorjei tapasztalathoz kötődő spirituális gyümölcsök jó mivoltát, felhatalmazza a híveket arra, hogy részt vegyenek benne – az ilyen jelenségek megkülönböztetésére vonatkozó új normák alapján –, amennyiben „sok pozitív gyümölcsöt hozott és Isten népe körében nem terjedtek ezzel kapcsolatban negatív vagy kockázatos hatások”.

A medjugorjei jelenséghez kötődő helyszínekre a világ minden részéről érkeznek zarándokok. „A pozitív gyümölcsök mindenekelőtt az egészséges hitélet gyakorlásának elősegítésében nyilvánulnak meg”, az egyházi hagyománynak megfelelően. „Bőséges megtérések” olyan személyek részéről, akik felfedezték a hitet vagy újra rátaláltak; visszatérés a gyónáshoz és a szentségi áldozathoz, számos hivatás, „sok házastárs kiengesztelődése és a házaset, a családi élet megújulása”. „Meg kell említeni, hogy ezek a tapasztalatok elsősorban olyan zarándoklatok keretében történnek, amelyeket az eredeti események helyszínére szerveznek, és nem a »látókokkal« való találkozási során, hogy jelen legyenek az állítólagos jelenéseknél”. „Nagyszámú gyógyulásról” is tudunk. Hercegovina kis falujának plébániája a szentségimádás, az ima, szemináriumok, lelkigyakorlatok, ifjúsági találkozók helyszíne, és „úgy tűnik, hogy Medjugorjéba az emberek főleg azért mennek el, hogy megújítsák hitüket, nem pedig konkrét kérések ügyében”. Karitatív cselekedetek is születtek, melyek árvákkal, kábítóserfüggőkkel, fogyatékkal élőkkel foglalkoznak, valamint ortodox keresztények és muzulmán csoportok is jelen vannak.

„Jóllehet ez nem vonja magával a természetfeletti jelleg megállapítását”, és emlékeztetve arra, hogy senki nem köteles hinni benne, a nihil obstat, nincs akadálya (Nihil Obstat: nem állapítják meg bizonyossággal a természetfelettség hitelességét, de felismerik a Lélek működésének jeleit) – amit a mostar-duvnói püspök kimondott a Szentszékek egyetértésben – azt jelzi, hogy a hívek „pozitív ösztönzést kaphatnak keresztény életük számára ezen a lelki élményen keresztül, és engedélyezi a nyilvános kultuszát”. A Hittani Dikasztérium jegyzete pontosítja, hogy „a medjugorjei üzenetek nagyrészt építő szöveggé váló pozitív megítélésé nem hozza magával közvetlenül természetfeletti eredetük elismerését”. És noha – tudvalevőleg – vannak különböző vélemények „bizonyos tények hitelességét illetően, vagy ennek a lelki élménynek egyes aspektusaira vonatkozóan, azoknak a helyszíneknek az egyházi felelőseit, ahol ez jelen van, arra szólítják, hogy becsüljék meg a lelkipásztori értékét és segítsék elő ennek a lelki tapasztalatnak a terjedését”. Mindazonáltal valamennyi megyéspüspöknek joga van arra, hogy óvintézkedéseket hozzon olyan esetben, ha személyek vagy csoportok „nem megfelelően használva föl ezt a spirituális jelenséget, tévesen cselekednek”. A dikasztérium végezetül arra szólítja mindazokat, akik Medjugorjéba mennek, hogy „fogadják el: a zarándoklatokat nem azért teszik, hogy az állítólagos látókokkal találkozzanak, hanem hogy találkozzanak Máriaival, a Béke Királynőjével”. (Vatican News)

Albrecht Dürer: A Szentháromság imádása (1511)
Forrás: Wikimedia Commons

Dsida Jenő Légy szent, fiacskám!

Ember! – hívnak a száraz téli erdők, hogy virágba borítsd a tar világot, szikkadt ó kutak öble bűg utánad, hogy kristály-buzogású tiszta vízzel töltsd meg őket: – ezért ma mély örömmel hinneked kell, hogy a kósza fellegek mind biztosan kiszabott úton suhannak, s minden lépted után nyomok maradnak. Ismerd meg – fiam, ó – a fűbefekvő ember békefödött, szelíd derűjét nyisd ki már az aranykaput, amelynek alján kék patakok zenéje zendül. Minden bús madarat, szomorka bárányt végy öledbe, becézz, étess, vigasztalj! – Légy vidám, sugaras: légy szent, fiacskám!

Októberben püspöki szinódus

2024. október 2. és 27. között tartják a Püspöki Szinódus XVI. Közgyűlésének második ülészakát. Megfelelő időben ki kell dolgozni a püspöki szolgálat kollegiális és szinodális formáit – ezt a fő irányvonalat tűzte ki Ferenc pápa az őszi szinodusi ülészakára, amely október 2-án kezdődött. Legyünk alázatosak, bocsássunk meg mindig mindenkinek, hiszen mi is megtapasztaltuk az Úr irgalmasságát. Ez tesz bennünket megbízható és felelős keresztényekké – mutatott rá a Szentatya, majd ismét leszögezte, hogy a szinódus egy folyamat, nem pusztán egy esemény, amit Isten népével együtt zarándokolva teszünk meg. A szinodusi folyamat során tanulunk, az egyház jobban megismeri önmagát, ki dolgozhat olyan lelkipásztori tevékenységeket, amelyek jobban megfelelnek az Úr által rábízott küldetésnek. Ez a tanulási folyamat magában foglalja a lelkipásztori, különösképpen a püspöki szolgálat formáit is. Meg kell határozni a püspöki szolgálat kollegiális és szinodális gyakorlásának különböző formáit a részegyházakban és csoportokban csakúgy, mint az egyház egészében, tiszteletben tartva a hit letéteményesét és az élő hagyományt, válaszolva arra, amit a Lélek kér az egyházaktól az adott időszakban és különböző élethelyzetekben. (Vatican News)

Német László SVD érsek bíboros lesz

Ferenc pápa október 6-án a vasárnap déli Urangyala elimádkozása után bejelentette, hogy Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának ünnepén konzisztóriumot tart, ahol a világ különböző részeiről érkező 21 új bíborost kreál. Német László verbita szerzetes, a Belgrádi Főegyházmegye érseke is köztük lesz. A konzisztóriumot a 2025. évi remény jubileumának megnyitása előtt, a szinodalitásról szóló szinódus második ülészakája után, 2024. december 8-án tartják a Vatikánban.

Minden szentek...

Írta: Dr. Papp Tibor

Egyházunk hitének belső magvához tartozik a megdicsőült szentek tisztelete, amire novemberben különösen is ráirányítjuk a figyelmünket, a hónap első napján, Minden-szentek ünnepén megemlékezve mindenkiről, aki hitünk szerint az Isten boldogító színelátásban már részesült.

A szentek tisztelete tulajdonképpen Isten tiszteletéhez tartozik: a szentek befogadták Isten kegyelmét és győztesekké váltak. Így tiszteletük Isten tiszteletének az egyik formája s ezért még véletlenül sem bálványimádás. A szenteket tisztelet illeti meg, mert életvitelükkel, a bűnnel való szakítás révén, a tanításukkal Isten felé fordítják a mi tekintetünket is és ilyen módon segítenek, hogy mi magunk is szentek lehessünk.

Mert a szentek nagyon sokféle és sokszínű seregének legfontosabb üzenete éppen az, hogy mi is, akik sokfélék vagyunk és eltérő módon igyekszünk boldogok lenni, a szentségre vagyunk meghívottak – ez egy mindannyiunk számára ajándékozott lehetőség, csak élni kellene vele. A szentek ugyanúgy emberek voltak, mint mi, ugyanazzal az Istennel voltak és vannak kapcsolatban, akivel mi is. Minden kereszténynek, vagyis krisztusi embernek megvan az esélye ugyanannak a megszentelő kegyelemnek a

befogadására. A keleti egyház liturgiájában a pap az eucharisztia színeinek egyesítésekor ezt mondja: Szentség a szenteknek – vagyis a Szentség, Krisztus most adatik át a híveknek, a szenteknek. Tehát mindenki meghívott a szentségre, sőt már mintha megelőlegeznék nekünk az egyház, hogy szentek vagyunk és lehetünk. A szentség nem egy elérhetetlen, idealista, meseszerű eszmény, hanem reális lehetőség, és ez nem az ember vagy az egyház „gőgjéből” táplálkozik, hanem Isten határtalan kegyelméből. A szentek tisztelete a minden embert elérő húsvéti hit alapvető bizalma, hogy a feltámadásból, az örök életből mindannyian részesülhetünk.

Istent leginkább a szentek élnek elénk, minden szent változatos élete mögött ugyanaz a mindenki számára elérhető kegyelem működik. Ők az egyetlen isteni kegyelmet fordították le a maguk korára és személyiségére – éppen ez a mi feladatunk is, bárhol is élünk a világban, hogy a magunk útját megtaláljuk a szentség felé, ami nem a perfekcionizmust jelenti, hanem azt, hogy szembenézőnk gyengeségeinkkel, körülményeinkkel és feladatainkkal, és ebből az Istennel és az evangéliumnak leginkább megfelelő utat megtaláljuk és végigfutunk rajta.

(folytatás a 2. oldalon)

Magyar zarándoknap Mariazellben, az egység jegyében

Magyarok Nagyasszonya (Patrona Hungariae) ünnepe kifejezi Szűz Mária különleges kapcsolatát Magyarországgal. Hagomány, hogy a Magyar Katolikus Egyház főünnepével emlékeztet meg a Szűzanya magyarokat oltalmazó pártfogásáról. Ilyenkor is egyházi a papság és a hívek Mária közbenjárását kérik Magyarországról és a magyar nemzetért. Az ünnep alkalmából 2013 óta ausztriai és anyaországi magyar zarándokok közösen keresik fel Mariazellt, és megemlékeznek arról is, hogy Nagy Lajos király 1358-ban kérte a kegyhely számára a búcsú engedélyezését, amit meg is kapott a pápától, továbbá támogatta a templom újjáépítését, majd 1363-ban zarándoklaton is felkereste azt. Ez év október 5-én Martos Levente Balázs esztergom-budapesti segédpüspök mutatott be szentmisét Mariazellben több száz hívő előtt és keresztutat is vezetett a kálváriadombon.

Részt vett az ünnepen Szilágyiné Bátorfi Edit bécsi magyar nagykövet, Pál László kismartoni püspöki helynök, Varga János, a bécsi Pázmáneum rektora, Szabó Ernő, az ausztriai magyarok Linzben élő főlelkésze, Mauer Péter, a szombathelyi Martineum Felnőttképző Akadémia igazgatója, aki évek óta közreműködik a zarándoklat szervezésében, Lakner-Bognár András, a szombathelyi Sarlós Boldogasszony-székesegyház zeneigazgatója és organista, aki a zenei szolgálatot ezúttal is végezte és mások.

A zarándokokat a vendéglátók nevében Michael Staberl OSB prior köszöntötte, ezekkel a szavakkal: „Isten hozott benneteket Mariazellben! Szép, hogy éltetitek ezt a sokszázados hagyományt. Eljöttetek Máriához, elhoztátok imáitokat, gondjaitokat, de a hálátokat is. A magyarok a XIV. század óta járnak zarándokként Mariazellbe, ez hatszáz éve hozzátartozik a kegyhelyhez, itthon vagytok itt. Kívánom, hogy áldott emberekként térjete haza, reményt és erőt merítve a közös imából és hálaadásból.”

Szabó Ernő pedig ezt mondta köszöntőjében: „Az egység jegyében gyűltünk össze. Mi, Ausztriában élő magyarok zarándokként érkezünk ide évtizedeken keresztül. Felismertük, hogy fontos a gyökereinkkel együtt ünnepelni, ezért örülünk annak, hogy 2013 óta Magyarországról zarándoktestvérek érkeznek hozzánk. Ti vagytok a gyökerek nekünk, bárholnan jöttünk is mi ide, Erdélyből, Délvidékről, Felvidékről vagy Kárpátaljáról. Ezt hangsúlyozta nekünk Mohos Gábor segédpüspök a diaszpóratalálkozó szeptemberben. Egységben kell lennünk. Jó magyarok és jó keresztények akarunk lenni mi is itt Ausztriában.”

Martos Levente Balázs megköszönte a főlelkészek „összefogó, egységet teremtő” munkáját, és azt kívánta, hogy a közös ünnepelés újítsa meg ezt az egységet és a szeretetet egymás iránt. A fogadalmi szentmisén az esztergom-budapesti segédpüspök így fogalmazott: „Megilletődve idézem fel annak a sok-sok nemzetársunknak az emlékét, akik ezen a helyen családjáikért, övéikért, népükért, a világ békéjéért könyörögtek. Nemcsak kőből építet, hanem lelki templomot akartak építeni...”

„Ahogy itt Mariazellben mondják: a Magna Mater Austriae egyben Magna Domina Hungarorum és Mater Gentium Slavorum – Magyarok Nagyasszonya, Ausztria Méltóságos Anyja, Szláv Népek Anyja. Hogyan is lehetne mindannyiunké, ha nem lenne külön-külön egyikünké és másikkunké? Éppen a mindannyiunk Teremtő és Gondviselő Istenébe vetett hit ösztönöz, sőt ad leginkább biztos alapot arra, hogy egyenlőségről, azonos méltóságról, egymást kiegészítő és gazdagító vonásokról beszélhessünk, s közben tiszteljük és egyszerű szívvel elfogadjuk a Teremtő törvényeit” – magyarázta a püspök. Végül arra buzdított, hogy „zarándokelődeink után mi is énekszóval, megújuló reménnyel, a szívben váratlanul meggyökeresző béke felismerésével magasztaljuk az Urat”, és azt kívánta, hogy a nap imádsága „szeretetté, reménnyé, közösséget építő erővé” változzék.

A zarándokok a szentmisét követően keresztúti ájtatosságon vettek részt, amelyet ugyancsak Martos Levente Balázs püspök vezetett.

(A szerkesztett szöveg és a fénykép forrása: Magyar Kurír)

Minden szentek...

(folytatás az 1. oldalról)

Ez nyer egyfajta kifejezést a zsidó levél egyik szép szakaszában (Zsid 11). A levél írója a hívő őseket sorolja fel, akik mintha egy nagy küzdőteret vennének körül, azt koszorúzva nézik a mi földi küzdelmünket, szurkolva, hogy mi is oda juthassunk, ahol most ők vannak. Azért tudunk hinni, mert előttünk olyan szentek éltek, akik hitükkel példát mutattak, ugyanebből a hitből éltek, ugyanezért harcoltak és akár haltak meg. Senki sincs egyedül a maga hitével, hanem mindenki benne van sok-sok embernek, minden hívő embernek a hatalmas közösségében. És milyen különös, hogy azokat is említi, akiknek az életében sok olyan is

történt, amiért nemigen kaptak dicséretet. Ábrahám megijedt és letagadta, hogy Sára a felesége; Jákob kicsalta az elsőszülöttségi jogot a testvérétől; Sámson a vágyai áldozata lett; Dávid elcsábította Betsabét. Jó rájönni arra, hogy a szerző a Szentlélek sugalmazása folytán tanítani akar: ne a hívőkben higgyünk, hanem velük együtt abban, akiben ők hittek. Mert jaj annak, aki a mi hitünkre, a mi életünkre néz. Sokan mondják, hogy milyen sokat csalódtak már az emberekben, de Istenben még soha. Ez a lényeg. Isten nem hagy cserben, akkor sem, amikor talán még meg is érdemelnénk.

Itt kell komolyan venni a következő figyelmeztetést: „Nézzünk fel Krisztusra!” (Zsid 12,2). Nem csak azt kaptuk feladatunk, hogy kutassuk Jézust vagy az Ő evangéliu-

mát. Ezt is, de valami mintha hiányozna: felnézni rá! Ahogy a pusztában a zsidók feltekintettek az ércikgyóra, és aki ezt megtette, az megmenekült a kígyó halálos mérgétől. Milyen jó felnézni rá, és milyen hihetetlen, amikor azt kell hallanunk, hogy könnyű neked, mert neked van kiben hinni, mert neked erős a hited. A mai világ egyik legnagyobb tragédiája, hogy nincs ideálja, nincs, akire felnézzen. Mert nem érti meg, hogy véges emberekre, sztárookra nézve nem szabadulhat meg az igazán nagy kérdések gyötrő súlyától. A ma is ünnepezt szentek közül kellene példaképeket választani, akik sok tekintetben olyanok voltak, mint mi, és mégis tudtak valahol többek lenni, a saját hivatásuk és életkörülményeik között mégis ki tudtak valami többletet hozni az életből. Megerősítő

találni egy szentet – az ismertek vagy akár a nem kanonizáltak közül –, akinek a sorsában és ajándékaiban magunkra ismerhetünk! Nagy kapaszkodó egy szent életsorsában magunkra ismerni és hozzá hasonlólni!

Hiszen ők azok, akikről Krisztus az evangéliumi szakaszban beszélt, ők azok, akik megvallották Őt az emberek előtt, akik nem szégyelltek és akiket Ő is megvall az Atya előtt. Ők azok, akik vállukra vették keresztjüket és így méltóak lettek Krisztusra. Ők azok, akik elveszítették érte az életüket és megtalálták az igaz, az örök életet.

Adj meg nekünk a mindenható Isten, hogy minden szentek példáját követve, a saját egyéni utunkat megtalálva egykor mi is hallhassuk Krisztus szavait: „Az örök élet az öröksége.”

Szeretni és áldozatot hozni – Regőczy István atyára emlékeztek Kecskeméten

„Mária által jutunk el az Édes Jézushoz!” (Regőczy István)

Szentmise, szoborkoszorúzás, kulturális műsorszámokkal tűzdelt, kiállításal és könyvvásárral kísért, lelkipásztorok és közéleti személyiségek programadó előadásából felépített ünnepi tanácskozás, majd budapesti zárandoklás Regőczy atya utolsó szolgálati helyéhez és nyughelyéhez – ezt tartalmazta az a kétnapos programsorozat, amellyel Kecskemét Megyei Jogú Város Önkormányzata és az Alföld Idegenforgalmáért Alapítvány, nagy számú vendégeikkel együtt, 2024. szeptember 26-án és 27-én kifejezték tiszteletüket az árvák megmentőjeként, az Isten Vándoraként ismert, a magyar Don Boscónak tartott Regőczy István atya emléke előtt.

Az esemény szeptember 26-án, csütörtökön reggel a kecskeméti Nagytemplomban szentmisével kezdődött, amelynek főcelebránsa Finta József érseki helynök, a Főplébánia plébánosa volt. Koncelebrált Feczák László helyi görögkatolikus szervezőlelkész, Farkas István (Lupus) piarista paptanár, a Makkosmária kegyhely lelkésze, Máthé György érsekvadkerti plébános és a szintén piarista Balogh Tamás atya, Regőczy István keresztfia. Ministránsi szolgálatot Vejkey Imre országgyűlési képviselő (KDNP), a Magyar Parlamenti Imacsoport vezetője teljesített, orgonán Sümegi Csaba kántor működött közre.

Finta József plébános Regőczy István atyát „a lélek orvosának” nevezte, aki a legtöbbet tette az árvákért, a szegényekért: sok családnak, kisgyermeknek visszaadta a reményt. Nélküle ezek a nehéz sorsú fiatalok nem tudtak volna megkapaszkodni a világban – hangsúlyozta, egyben rámutatott, hogy ha mi is azzal a reménnyel tekintünk az emberekre, mint Regőczy atya tette, akkor jobbá válunk magunk is és a világunk is.

Egyetlen szeretettel teli gesztus, egy kis apróság, ami itt a földön szinte semminek látszik, olyan folyamatokat indíthat el a másik ember szívében, ami az örök üdvösség felé irányítja a figyelmét – hangzott el a prédikációban. „Imádkozunk azért, hogy minden fáradtság, enerváltság és rohanás ellenére, ami jellemzi korunk társadalmát, mindig tudjunk megállni azok mellett, akik segítségére szorulnak, mindig tudjunk akár csak egy kis apróságot tenni értük, ami lehet, elég ahhoz, hogy a reményt felébressze a szívükben és ez a remény megnyissa számukra az örök élet kapuját – mert Isten szeretete csillan ki azon a megnyílt kapun” – zárta rövid szentbeszédét Finta József atya.

A szentmise után a résztvevők virággal és imádsággal hajtottak fejet Regőczy atya jóbarátja, Mindszenty József bíboros templom előtti szobránál. Itt Lupus atya abból az országfelajánló imából idézett, amellyel a hercegprímás 1946. augusztus 25-én Székesfehérvárott Szűz Mária Szeplőtelen Szívének oltalmába ajánlotta hazánkat.

A közös ima után a Kecskeméti Polgármesteri Hivatal dísztermében Áder János (volt) köztársasági elnök és Herczegh Anita, a Regőczy István Alapítvány a Koronavírus Árváiért kuratóriuma elnökének fővédnökségével, Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek és Szemereyné Pataki Klaudia (Fidesz-KDNP), Kecskemét Megyei Jogú Város polgármestere védnökségével megkezdődött a város 12. emlékkonferenciája.

A rendezvény elején levetítették Tokovics Tamás kisfilm-összeállítását, amelyben az alkotó korabeli felvételek, jellemző gondolatok révén láttatja Regőczy atya nagyságát és tetteiben gazdag életútját. Schupp Gabriella, a Kecskeméti Katona József Nemzeti Színház ének- és színművésze a *Mária evangéliuma* rockoperából *Mária áriájával* örvendeztette meg a jelenlévőket. Közösztöszavaiban Szemereyné Pataki Klaudia szólt arról, hogy a városnak is kiemelten fontosak a gyermekek. A kecskeméti önkormányzat nemcsak képzési, hanem nevelési támogatást is biztosít a rászoruló gyermekeknek, átlagosan nyolcvan árvának nyújtanak ilyen jellegű segítséget. A Regőczy István Alapítvány támogatásához is, közgyűlési határozattal, első szóra csatlakoztak – tájékoztatót a városvezető.

Herczegh Anita a Regőczy István Alapítvány küldetését, tevékenységét és céljait ismertette. Elmondta: férjével, Áder János akkori köztársasági elnökkel 2021-ben azért hozták létre a szervezetet, hogy személyre szóló segítséget nyújtsanak a Covid-járvány idején árván vagy félárván maradt gyermekeknek egészen a felnőtté válásukig. Regőczy István atya most fentről nézve őket bizonyára büszke a tevékenységükre – jegyezte meg beszéde végén Herczegh Anita.

Beatrix Van den Borre FSO negyven évig volt Isten Vándorának a segítője. Úgy fogalmazott: ha Regőczy atya valamit meg akart valósítani, attól senki és semmi nem tudta eltántorítani. „Sasfiókáinak” – így nevezte az árva gyermekeket, akiknek két árvaházat is építtetett – a megmentése szívügye volt. „Légy jó ember” – erre tanította az édesanyja Regőczy atyát, és ő valóban életcélul fogalmazta meg a „szeretni és másokért áldozatot hozni”, „segíteni minden szegény emberen” elveket, s miközben ezt teljesítette, fáradtságot nem ismert – jellemezte őt a nővér.

Máthé György érsekvadkerti plébános (*képünkön*) elmondta, hogy Regőczy atya nem ritkán nyolc-kilenc misét is elmondott vasárnap. Egyszer valaki megkérdezte tőle, hogy mikor van szabadnapja. Az micsoda? – kérdezett vissza ő... Máthé György szavai szerint Regőczy atya „elnyúlhatatlan ember volt”, a börtön is „csak egy mellékező” volt számára. Isten, a Szűzanya, az árvák – ők voltak a legfontosabbak Regőczy atya életében. „*Kalazanci Szent Józsefhez, Bosco Szent Jánoshoz, Néri Szent Fülöpöz tudom hasonlítani*” – vélekedett Máthé György.

Vejkey Imre országgyűlési képviselő (KDNP), a Parlamenti Imacsoport veze-

tője imádságoszerű előadásában így fogalmazott: „*Magyarország ezer éve egy kapu, amely elválasztja egymástól a profánt és a szentet, s amely figyelmezteti a nemzeteket arra, hogy ne önmagukba, hanem Isten hatalmába és kegyelmébe vessék minden bizodalmaikat.*” Hozzátette: „*Ha nem egyből nyerjük el a győzelem pálmáját, az csak annyit jelent, hogy Hazánknak és egynéleg nekünk is még további küldetésünk van a hűségben és a nagylelkűségben.*”

Balogh Tamás piarista szerzetes, Regőczy István atya keresztfia mindenekelőtt meggyújtotta azt a gyertyát, amelyet Regőczy atyától kapott és amelyet korábban sohasem gyújtott meg, s bemutatva azt az útikélyhet is, amelyet szintén keresztaapja ajándékozott neki. Vitettképes előadásában szólt a rokon szálak gyökereiről, és jó néhány személyes emléket elevenített fel Regőczy atyáról, aki, mint az előadó fogalmazott, „*a szegényeknek és a magányosoknak adta az életét.*”

A konferencia szünetében Bedő Istvánné, számos hazai és külföldi elismerésben részesült kecskeméti verticsipke-készítő, népi iparművész kiállítását szemlélhettük meg, valamint megvásárolhattuk Regőczy atya kötetét.

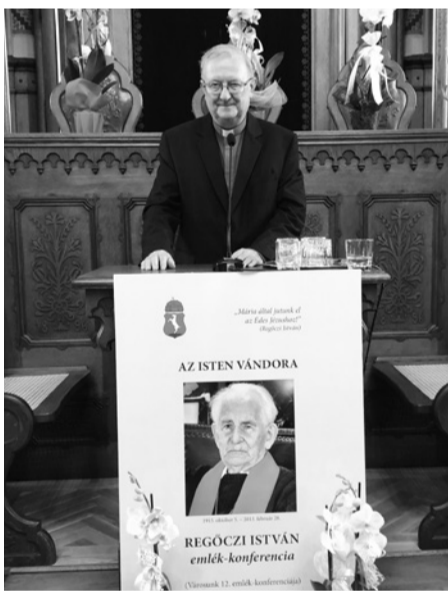
A szünet után Latorcai Csaba miniszterhelyettes, a Közigazgatási és Területfejlesztési Minisztérium parlamenti államtitkára rámutatott: Európában nem könnyű hitvalló keresztényként élniük azoknak, akik Krisztus tanítását kívánják követni. Mint mondta, Regőczy István az Isten, a haza és a család harmas és szent egységére építette saját és övéi életét és ezt a hagyatékot nekünk tovább kell vinnünk.

Farkas István (Lupus) piarista paptanár, a Makkosmária kegyhely lelkésze előadásának címe sokat sejtető volt: *Oththonteremtés az othontalanságban*. Hallhattunk arról, hogy átmeneti földi zárandokutunkat követően a végső othtonunkat az égi hazában leljük meg.

Finta József érseki helynök, a kecskeméti Főplébánia plébánosa a katolikus nevelés sajátosságait tekintette át. Emlékeztetett:

Regőczy István

A Somogy vármegyei Látrányban született 1915. október 5-én, molnár családban. Az első világháború alatt teljesen elszegényedtek; 1918-ban két lánytestvére meghalt spanyolnáthában. A budapesti szegényházban nevelkedett 1926-ig, ekkor egy belga kanonok testvérével együtt kivitte Belgiumba. Onnan két év múlva hazatért, azzal a szándékkal, hogy papnak tanul, de nem volt pénze tandíjra, ezért 1933-ban gyalog visszament Belgiumba. Itt végezte el az iskolát; 1943. március 28-án Brugge-ben szentelték pappá. Ebben az évben írta meg első könyvét (*Karácsonyi ágak*), amelynek bevételéből házat vett a szüleinek Budapesten. Hazatérésekor Pestszenterzsébeten árvaházat nyitott a hadiárvák részére. 1945-ben Vácott templomot és árvaházat építtetett. A második templom szintén flamandul írt könyve, *Az én sasfiókáim* bevételéből épült meg, belga segítséggel. 1947-től már több hatóság ember zaklatta közel háromszáz gyermek vallásos nevelése miatt. Két évvel később kémkedés vádjával letartóztatták, a kistarcsai fogolytáborban raboskodott 1953-ig. Az 1956-os forradalomban tevékenyen nem vett részt, később viszont rövid broszúrát küldött ki Belgiumba *Sasfiókák viharban* címmel, a szabadságharcosok, köztük az ő tanítványai emlékére. A kéziratot elkobozták, őt újra letartóztatták, végül miután a könyv megjelenéséről nem szereztek tudomást, elengedték. A következő években káplán volt Máriaabonyon, lelkész Aszódon, Nógrádverőcén, Szalkszentmártonban, Örkényben, hívták misézni Domonyba, Domonyvölgybe, Órhegyre, Szokolóra is. Közadakozásból hat templomot épített, Máriaabonyon hatvan árvát nevelt. Többször beidéztek a rendőrségre, egyszer le is tartóztatták, de törvénysértés híján elengedték. 1968-ban végül kitiltották addigi működési területéről. Válszájként 1969-ben megírta könyvét *Nem hallgathatunk tovább* címmel. Ennek egy példánya a rendőrség kezére jutott, s illegális sajtótevékenység vádjával húsz hónap börtönre ítélték, amiből a belga nagykövet és Agostino Casaroli érsek, pápai követ közbeavatkozására tizenháromat kellett letöltenie. Szabadulása után megvásárolta és felújította a magántulajdonban lévő, kétszázötven éve romos Kútvolgyi Kápolnát és a mellette álló zárandokházat. Ma ez a Kútvolgyi Boldogasszony-kápolna, a magyarság engesztelőkápolnája. 1986-ban régi családi házat öregek otthonának rendezte be. 1992–2002 között a váci fegyház lelkésze, 2000-től haláláig (2013. február 28.) a Regnum Marianum elnöke volt.

Varga Gabriella

A magyarság múltja, jelene és jövője az Úrban (Regnum Marianum – Profécia)

Vejkey Imre országgyűlési képviselő (KDNP), a Magyar Parlamenti Imacsoport vezetőjének előadása a Regőczy István-émlékkonferencián Kecskeméten 2024. szeptember 26-án

Tisztelt Polgármester Asszony, Kedves Klaudia! Tisztelt Herczegh Anita Elnök Asszony! Kedves Judit Asszony mint szervező! Tisztelt Hölgyeim és Uraim, Kedves Barátaim!

Úgy gondolom, hogy köszönhetlek úgy is Benneteket, hogy Szeretett Testvéreim az Úrban, mert a mi Urunk Jézus Krisztus azt mondta, ha ketten vagy többen összegyűltök a nevemben, akkor, ott, köztetek vagyok! Márpedig mi ma Jézus Krisztus nevében gyűltünk össze! Ha pedig ez így van, akkor Ő köztünk van, s ezáltal mi mindannyian testvérekként összetartozunk! Testvéri szeretettel köszöntelek hát Benneteket, itt Kecskeméten a Városháza Dísztermében, *Regőczy István, az Isten Vándora* emlékkonferencia alkalmából!

Testvéri szeretettel köszöntelek benneteket annak a Magyar Parlamentnek és Kormányának a nevében, amely Európa őrállójaként most is szabadságharcát vívja, amely hisz abban, amit Schumann mondott: „*Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz!*”

Ezékiel próféta könyvében olvashatjuk, hogy ha az őrálló látja jönni a fegyveres ellenséget, de nem fújja meg a kürtöt, és nem figyelmezteti a népet, akkor Isten tőle kéri számon az elvesztett emberi életet.

Mi megfújtuk a kürtöt, figyelmeztettük a népet!

Figyelmeztettük népünket arra, hogy a progresszív liberális-marxista laboratóriumokban kifejlesztettek egy vírust, amelyet most a palackból Magyarországra, Európára és a világra szabadítanak!

Ezen vírusnak csak egy ellenszere van, mely hármassal áll: a hit, a remény és a szeretet.

Figyelmeztettük népünket arra is, hogy a sötétség erőivel szemben küldetésünk van, s ezért igaztalan támadások céltáblái leszünk, de nekünk, magyaroknak akkor is, mindezek ellenére is mindent ki kell állnunk az Úr mellett, hogy beteljesítsük azt a tervet, amit megálmodott rólunk.

Mindez azt jelenti, hogy a harc, amit vívunk, szellemi síkon zajlik, amelyben mi a sötétség erői ellen küzdünk, hogy végül a győzelem diadalívén vigyük át nemzetünket!

Sir John Bowring híres angol diplomata azt mondta rólunk, magyarokról, hogy:

- a magyar nyelv eredete nagyon messzire megy vissza, arra az időre, amikor még a jelenleg Európában beszélt nyelvek nem léteztek,

- a magyar nyelv több, mint nemzeti önállóság, több mint függetlenség, a magyar nyelv és identitás egy csoda, olyan csoda, amit ha valaki megfejt, akkor isteni titkot fog analizálni!

Ne feledjétek, Szent István királyunknak II. Szilveszter pápa nemcsak a Szent Koronát küldte, hanem az apostoli keresztet is, amely által a Szentatya azt fejezte ki, hogy „*bár én vagyok az apostolok utóda, de te magad vagy az apostol!*”

Mit jelent számunkra ez az „Apostoli Magyar Királyság”? Azt, hogy Magyarországnak ezer éve egy kapu, amely elválasztja egymástól a profánt és a szentet, s amely figyelmezteti a nemzeteket arra, hogy ne önmagukba, hanem Isten hatalmába és kegyelmébe vessék minden bizodalmaikat!

Figyelmeztet továbbá arra bennünket, magyarokat, hogy a ránk hagyományozott keresztény tanítás védelme és továbbadása őriz meg minket!

Figyelmeztet bennünket arra, hogy nekünk az élő Evangéliumot kell a gyakorlatban megvalósítanunk, mert az Apostoli Királyság által mi az isteni akarat tárgyiasult megjelenítői vagyunk!

Ne vesszünk hát el a bizodalmaikat, ha nem egyből nyerjük el a győzelem pálmáját, mert az csak annyit jelent, hogy Hazánknak és egyénileg nekünk is még további küldetésünk van a hűségben és a nagylelkűségben!

Szeretett Testvéreim! Mindannyian küzdelemben vagyunk és küzdelem előtt állunk, hogy a döntő pillanatban ne bukjunk el, hanem átlépünk majd az örökélet kapuján!

E küzdelem közben üdvösségünk elleneségei – hamis érvekkel és csalárd módon – ránk támadnak, el akarva távolítani minket a hittől és az alázattól.

De mi álljunk meg szilárdan!

Álljunk meg szilárdan akkor is, ha a világ minden nemzete elfordult Istentől!

Álljunk meg szilárdan akkor is, ha a hazugság atyja bekebelezte már csaknem az egész világot!

Álljunk meg szilárdan, s mondjuk ki, amit a mi Urunk Jézus Krisztus mondott: „*Távozz tőlem, sátán!*”

Álljunk meg szilárdan, s higgyünk az Anyaszentegyházban és abban az Igazságban, amit képvisel!

Szeretett Testvéreim! Ne feledjétek, csaknem ezer évvel ezelőtt államalapító Szent István királyunk is így tett! Szilárdan megállt! Amikor már közel érezte az Úrhoz való szólíttatásának idejét, 1038. augusztus 15-én esztergomi palotájába hívatta az országgyűlést és a püspököket. Először az utódlásról állapodott meg velük, majd az igazságos és hitből való kormányzásra intette őket.

Végül felajánlotta az Országot! Utolsó szavai ezek voltak, amire a körülötte állók mind-mind egy-egy Áment mondtak: „*Ég Királynője, e világ dicséretes újjászervezője, végső könyörgésében a szentegyházat a püspökökkel és a papsággal, az országot a néppel s az urakkal a Te oltalmadra bízom, nékik utolsó Isten-hozzádot mondvá a Te kezébe ajánlom az én lelkemet.*” Az országot nem a német-római császárra vagy a bizánci császár oltalmára bízta, hanem Szűz Mária pártfogásába ajánlotta. Mindez azt jelenti, hogy Magyarország szuverén, független ország, pártfogója a Patrona Hungariae, így született meg a Regnum Marianum!

Ne feledjétek, a jövőben, amikor Isten ítélete betelik a világon, az Úr Magyarországot mint Regnum Marianumot példaként akarja felmutatni, hogy ahol hűségesek Hozzá, ott megmenekülhetnek a bűn következményeitől!

De ahhoz, hogy a megtért újkori Ninive legyünk, őszinte megtérésre és sok-sok imára van szükség, többre, mint amennyit most imádkozunk.

Urunk, adj nekünk mindehhez megtisztult szívet, hogy megértsük és megtartsuk Szent István királyunk utolsó szavait! Mondjunk erre mi is egy-egy Áment!... Amen!

Szeretett Testvéreim! Szent Lukács könyvéből ismerjük a tanítást, hogy TE, Urunk, csak az alázatosakat magasztalod fel. Köszönjük Urunk, hogy ez Neked így tetszik!

Add, hogy legyen nekünk is a Te igéd szerint!

Add, hogy legyünk a remény jele és maga az új evangelizáció!

Add, hogy jobba tegyük a világot és visszavezessük a halál kultúrájából az élet kultúrájába!

Add, hogy bátran hirdessük, hogy minden emberi élet Isten álma, s ezért minden emberi életet védeni kell: a fogantatótól a természetes halálig!

Add, Urunk, hogy Igéd örök magva általunk minél több emberben találjon jó földet!

Ehhez pedig az kell, hogy mi magunk is hirdessük az Evangéliumot, vagyis magunk is vessük Isten igéjének magvát!

Vessük akár alkalmas, akár alkalmatlan, ugyanis a mag kihajtása már nem rajtunk múlik, az már a magvető tudta nélkül történik! Nekünk csak vetni kell, a többi az Úr adja!

Szeretett Testvéreim, ne feledjétek, ha mi magvetők vagyunk, akkor egyben az Atya igaz gyermekei is vagyunk! Ehhez pedig nem kell más tennünk, csak engedelmeskedni kell, engedelmeskedni Neki. Ez az engedelmeskedés nem rabság, mint ahogyan a sátán mondja, hanem szabadság! Maga az igazi szabadság, ugyanis ha az engedelmeskedés által Isten fia vagyunk, akkor éppen ezért szabadok is vagyunk a lélekben és az igazságban. S csak ez a szabadság vezet bennünket az üdvösségre! Ezt a szabadságot pedig senki nem veheti el tőlünk, csak mi magunk adhatjuk balgán fel egy tál lennést!

Szeretett Testvéreim! Fontos, hogy itt Kecskeméten és minden településen a Kárpát-medencében és a nagyvilágban a mi Urunk vérevel megpecsételt szövetség tagjaiként bátran kiálljunk keresztény értékeink mellett, bátran kiálljunk amellett, hogy Isten a történelem Ura, s életünk első és utolsó pillanatának is az Ura!

Urunk, mi és általunk a magyar nemzet kiáll mellette!

S míg mi kiállunk mellette, addig „filiszteusok seregei” törnek ránk az egykor szebb napokat látott atlanti-világból: trónfosztásodat követelik és a mamont ünneplik!

Az új „mainstream” már Góliáttá nőtt, és demonizálni akarja az általa megváltott világot. De mi, magyarok, mi Dávidként itt vagyunk és feltartóztatjuk őket!

Urunk, a Góliát zászlaján mindaz, ami előtted bűn és szégyenletes, az ott előremutatott: a gender, az abortusz és az eutanázia!

Sőt a Góliát birodalmában nemcsak a bűnből ácsolnak zászlós erényt, hanem ott az erényt már bűnként üldözik! Ez antitézise mindannak, ami számunkra a TE nagybetűs Igazságot jelent!

Szeretett Testvéreim! Ne feledjétek, az egykori Babilon, az ókori világ egyik legnagyobb hatalma is így tett, de most por és hamu, mert lerombolta a jeruzsálemi Templomot. Ugyanígy rombolják ma is Templomainkat. A fizetség nem marad el!

Ne feledjétek, a profécia megbízható ígérete! Minden be fog következni, csak mi legyünk a hitben és az alázatban kitartók!

S vannak újkori profécia is:

- Elke Mölle, az augsburgi Imádság Háza elnöke azt mondta, hogy Magyarország az Úr szemében azért nagy, mert Trianon ellenére tágassá teszi az Úr sátrát! Azt mondta: *Látlak titeket a Lélekben. Sok nehéz lelki fegyverrel vagytok felszerelve, veszélyesek vagytok az ellenségre. Bátrak vagytok, mérészek, és soha nem adjátok fel.*

- Jim Blount atya, amerikai pap, exorcista azt mondta nekünk: *a kommunizmus keleti démonát már leráztátok! De most Nyugatról egy nagy, rejtőző kígyó formájában a kommunista metódus, liberál-marxista tanok alatt újra a Kárpát-medencébe tévedt, hogy visszavegye hatalmát. De az Úr ezt nem akarja! Akik pedig ezt akarják, azok az Úr ellen cselekszenek! Ezért ti minden támadás ellenére ebben a szellemi harcban maradjatok az Úr oldalán s az Ő jelében győzni fogtok!*

Urunk, mindez arra indít bennünket, hogy szembeszálljunk az új Babilonnal, mely ösztöri oltáraidat és rájuk tapos, mely frigyre lépett a bűnnel és a sötét oldal minden seregével, hogy foglyul ejtse az embereket, az istentelenséggel és a gonoszsággal táplálja őket!

Urunk, mi, magyarok nem hódolunk be az új Babilon előtt, mert hiszünk Benned, s a zászlónkra tűzött kereszt erejében, mely kiolt minden bűnt és gonoszságot!

Add, Urunk, hogy ebben a küzdelemben is a Te lángodat, az igaz szabadság lelkét hordozzuk! Áldj meg bennünket, áldd meg lépéseinket! Add, hogy leheletedet homlokunkon hordozzuk!

Szeretett Testvéreim! Végül engedjétek meg egy történetet, ha már proféciairól beszéltem. Nemrég San Giovanni di Rotondóbból érkeztem haza, Szent Pio atyától. Ne feledjétek, Ő, a csodatévő kapucinus szent nagy tisztelője volt a magyar nemzetnek. Proféciaja a világban betöltött szerepünkről pedig így hangzott: *„Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak, és bizony helyes lenne erősebb-*

ben kérniük hathatós oltalmát országukra!” Testvéreim, kérjük hát erősebben nagyhatalmú őrangyalunk oltalmát országunkra, mert a gonosz új világrendet akar, aminek hazánk a gátja!

A közbenjárókon keresztül az Úr meg fogja menteni az országunkat, csak imádkozzunk, imádkozzunk minél többen és minél erősebben!

S a történet, amit ígértem: Mindszenty bíboros úrról és Szent Pio atyáról szól. Magyarország primását a kommunisták, csak azért, mert hitt az Úrban, börtönbe vetették, s azt hitték, megfosztották mindenétől, amivel a hitét tudná gyakorolni. Bár a testét megtörték, de a lelkét nem tudták megtörni! A börtönben imádkozott, és legjobban nem a fenyítések sebei fájtak neki, hanem az, hogy nem jutott az Eucharisztiahoz.

Az imája meghallgatásra talált, San Giovanni di Rotondóban Pio atya úgy döntött, hogy meglátogatta a börtönben senyvedő bíborost és szentmisét mutat be a cellájában.

Ez természetfeletti módon történt. Pio atya szentté-avatási eljárásban is dokumentálva van.

Pio atya úgy döntött, hogy több mint ezer kilométerrel bilokálja magát a vasfüggöny mögé, s ott a fogvatartott bíboros cellájában Mindszentyt nemcsak meglátogatta, hanem szentmisét is bemutat. E szentelmények hozatalával felkérte Rita apácánővért, aki azt a rendfőnöktől elkérte... A rendfőnök nem tagadhatta meg Pio atya kérését, de mégis nehézséget állított, ugyanis a szentelményekkel együtt bezárkózott a saját szobájába. Rita apácánővér pedig a zárt ajtón keresztül ment be hozzá elvinni a szentelményeket, majd úgy is vitte vissza!

Megtörtént a csoda: a kommunista börtönben, az ő akarata ellenére, Pio atya – Rita nővérral – Mindszenty szentmisét mutatott be!

Mit jelent mindez? Azt, hogy Pio atya Mindszenty bíborossal misztikus, bilokációs kapcsolatban állt. Azt is jelenti, amiről már korábban beszéltem, hogy Pio atya kapott az Égiektől egy a magyarok küldetéséről szóló misztikus üzenetet, hogy segítse Mindszenty bíborost, Magyarország primását, aki felkarolta a kortárs magyar apáca, Natália nővér kecskeméti látomásának ügyét.

Ne feledjétek, a Magyarországról szóló jövődőlés beteljesedésének fontos feltétele volt a Normafánál a Szent Anna-réti kápolna felépítése, amelynek nagy pártfogója volt Regőczy István atya. Regőczy atya sajnos a kápolna felépítését már nem élhette meg. A Szent Anna-réti engesztelőkápolna építésének lángját Kocsis István atya vitte tovább, s a kápolna 2013. december 8-án, a Boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának Ünnepén szenteltetett fel. Natália nővér az Úr Jézus szavait egyik látomásában így hallotta a kápolna kapcsán: *„Miként a megváltás a betlehemi istállóból elindult, úgy fog elindulni Magyarországról az én nagy művem: a lelkek megszentelése, a sátán letaszítása, az én országomnak diadalmas uralma...”*

Szeretett Testvéreim! Ez azt jelenti, hogy az Apostoli Magyar Királyság ma is él, nem lehetett ezer év alatt sem eltiporni!

Ez azt jelenti, hogy a Királyok Királya készül visszatérni!

Ez azt jelenti, hogy mi, magyarok az öskígyó feletti harcban minden körülmények között az Ég Királynője népeként küzdünk!

Ez azt jelenti, hogy mi, magyarok a harcunkat Isten dicsőségre és embertársaink javára vívjuk!

Szeretett Testvéreim! A mai ünnepi konferencia kapcsán ezeket a gondolatokat helyeztem a szívetekre.

Végül pedig, mivel nemrég Garganóban jártam, Szent Mihály arkangyal kardcsapása nyomán, ezért kérlek benneteket, álljunk fel és mondjuk el együtt Szent Mihályhoz az imát: *„Szent Mihály arkangyal, védelmezz minket a küzdelemben; a sátán gonosz kísértései ellen légy oltalmunk! Esendezve kérjük: »Parancsoljon neki az Isten!« Te pedig, mennyei seregek vezére, a sátánt és a többi gonosz szellemet, akik a lelkek vesztére körüljárnak a világban, Isten erejével taszítsd vissza a kárhozat helyére! Amen.”*

Az öregségre készülni kell – „Használati utasítás” egy kedélyes, tartalmas időskor tudatos kialakításához

Voltam én is valamikor, nagyon régen fiatal – annyira fiatal, hogy akkoriban a negyvenötven éveseket nagyon öregnek láttam. De változott a nézőpont. Ma már ott tartok, ha valaki arról panaszkodik, hogy túlságosan gyorsan múlt el az idő felette, és váratlanul már hetvenöt éves lett, meglepődve nézek rá, hogy ilyen fiatalon miért beszél az öregkorról.

Nemrég az idősök otthonának aulájában jó néhányan vártuk a felvonót, de az rendes szokása szerint nem sietett. Talán valahol a negyedik emelet magasságában a cserebogár halhatatlanságáról elmélkedett. Ekkor házaspár lépett az épületbe, két fiúcskával. Hét-tíz éveseknek néztem őket. Nyilván nagy- vagy dédszülőket jöttek látogatni. Egy darabig ők is várokoztak, de mivel a felvonó még mindig magába mélyedve medítált, a lépcső mellett döntöttek. Amint hallótávolságon kívül voltak, a várakozók egyetemesen kifejezték rosszallásukat.

– Nem értem a szülőket – háborgott az egyik várakozó. – Hogyan képesek a gyerekeket egy ilyen helyre hozni? Nem egészséges dolog, igazán nem gyerekek való a látvány!

A felvonóra váró társaság egy része az Otthon lakója volt, a többi látogató. De a „kintiek” és a „bentiek” véleménye megegyezett a felháborodásban. Feltételezem, hogy ez nem általános jelenség – de létezik, és ez eléggé elképesztő.

Valóban ilyen ijesztőek vagyunk mi, öregek? És miért fogadták el a véleményt a lakók is? Ők is már így látják magukat?

Gyorsan megnéztem kezemet, de nem láttam a lepra borzalmas jeleit, sem valami más undorító sebes szörnyűséget. Igaz, vannak barna foltok a karomon, az erek erőszakosan kidudorodnak a kézfejen. A száraz bőr minőségén is látszik, hogy tulajdonosa már a *nonagenarian*, illetve a kilencvenes éveket taposók tisztes csoportjához tartozik. De hogy undorító vagy visszataszító lennék, akitől a gyermekek anyagi lelkét védeni kellene? Hogy is van ez? Melyik bolygón élünk? A gyerek dönthet a genderkérdésben, de el kell titkolni előtte, hogy mindenki, így ő is, egyszer megöregszik, mert ez a természet rendje?

Elgondolkodtam, hogy miért is kell a gyermekek érzékeny lelkét megóvni ettől az elkerülhetetlen tényről, hiszen – legalábbis eddig – ez nem volt valamilyen titkolnivaló, szégyenletes esemény.

Hiába gondolkodtam, választ persze nem találtam. A felkavart lelkemben már ott, a felvonónál kezdett kialakulni a mondanivalóm, ami nagyjából csak annyi, hogy valójában a sikeres megöregedéshez nincs naprakész forgatókönyvünk, ezért hasznos lenne legalább menetközben valami használható útmutatót összebarakácsolni, saját házi használatunkra.

Hogyan? Az lenne a folyamat, hogy az időskorral kapcsolatos, elejtett bölcsességeket összejátszunk, az elcsépett közhelyeket és a mások által kitalált és már az unalomig újra ismételt bölcsességeket kirosztaljuk. Ezek után a szitában megmaradt csekély anyagból, a saját tapasztalatunkat hozzáadva, valamilyen *Használati utasítás* című kézikönyvet kellene szerkeszteni. Nem valami nagylelkű mesterművet, csak egyszerű jeltáblákat az útra, amit nagyjából egymagunkban kell megjárni.

Kezdetnek megjegyzendő, hogy három az időskor igazsága. Először, ha az öreg Fekete Csuklyás közbe nem szól, nem kerülhetjük el a szépkort. Másodsor, megöregedni tudni kell. Harmadsor, éppen a második igazság miatt, az öregségre készülni kell.

Természetesen nem tudom a válaszokat, nem tudom a receptet, mert én is csak most tanulgom, de amit eddig felfedeztem, azt szívesen megosztom.

Az első legfontosabb tanulnivaló, hogy számolni kell vele, szinte várni kell az ígéretes alkonybaolvadást. Nem egészségtelen halálvágyra gondolok, csak arra, hogy jó szívvel el kell fogadni, ami elkerülhetetlen. A hallás, látás, a hang, a memória, a mozgás és a munkabírás gyengülése, esetleg elvesztése a korral jár. Ez kellemtelen, de nem kibírhatatlan.

Keservebb azt látni, hogy gyermekeink közben megöregedtek, nyugdíjasok lettek – és hasonló öregedési problémákkal küzdenek, mint mi. Lassan ők is ugyanolyan segítségre szorulnak, mint mi. Ez nagyon kemény élmény. És soknak közülnük valahogyan el kell fogadni, túl kell élni a nagy fájdalmat, a társ elvesztését. Ez leginkább az asszonyok szo-

morú osztályrésze, mert hiszen statisztikai tény, hogy a nők továbbélnek, mint a férfiak.

Egyszer, amikor még volt házam, falum és templomom, megkérdeztem plébánosunkat, hogy mennyire szomorítja a látvány a templomban, amikor prédikáció közben szembenéz a hívekkel és jobbra csak idős asszonyokat lát.

– Hol vannak a férfiak? – kérdeztem.

Kedves, srég mosolyával válaszolt:

– Nem szomorít a látvány. És tudom, hol vannak a férfiak. Én tettem el mind.

Ha az idő elszánt rombolását testünkön, lelkünkön, értelmünkön képesek vagyunk derűsen elfogadni, akkor a környezetünk, rokaink, ápolóink is elfogadják annak, ami, és gyengeségünkben, időközti elesettségünkben nem demenciát látnak (rettenetesen félelmetes szó, mindenki szörnyképe!), hanem csak az öreg test elkerülhetetlen leépülését.

Hogy ez a derűs szemlélet lehetséges, arra példa az idősök otthonába újonnan érkezett idős (101 éves) asszony esete. Aranyos kis madárcsontú asszonyka, mosolygós. Szemei olyan tiszták, égszínkékek, mint amilyent kisbabáknál látunk, akik a csillogást az angyaloktól kapták és hozták magukkal.

Szilvásgombóc volt az ebéd, de ő a nagy adagból csak egyetlen gombócot tudott megenni. Amikor az ápolónővér lejött érte az étterembe, hogy visszakisérje szobájába, látva a megmaradt ételt a tányéron, megkérdezte, hogy felvigye-e a szobájába, mert talán később szívesen megenne még néhányat. A hölgy nem értette a kérdést, de kedvesen mosolygott. A nővér megismételte a kérdést, napsugaras mosollyal, megértést sugárzó arkifejzéssel kísérvé. A hölgy udvarias mosolya elárulta, hogy még mindig halvány fogalma sincs, hogy mit mondanak neki. A nővér harmadszor is elismételte – de már kissé erőltetett mosollyal.

„Kedvesem”, tiltakozott a hölgy, „nem vagyok demens. Csak tökéletesen siket.”

A probléma megoldódott, és a közeli asztaloknál az ebédlők, akik szemtanúk voltak, majd leestek a székkükről neveltükben.

És ha már a derűnél tartok, említésre méltó, hogy a humor, a nevetésre való készség olyan áldás, mint amilyen mérgező a panasz és a negatív beállítottság. A panasz tudatosan el kell kerülni, mert a rossz szokás életelelemé válhat. Mi, magyarok amúgy is hajlamosak vagyunk a panaszra, és a „jaj” egyike az agyonhasznált szavainknak – még a székely himnuszba is betalált (...az ár, jaj, százsor elborít...) Érdekes megfigyelni, hogy filmekben a „hogy vagy?” üdvözlésre mindig olyasfélét válaszolnak, hogy „Remekül. Örülök, hogy találkozunk.” Vagy valami hasonlót. De ha magyart, különösen pedig ha idős magyart megkérdezzük hogyléte felől, ő el is mondja minden problémáját, mindazt, amit a menyétől és a szomszéd kutyájától el kell viselnie, valamint eseteti betegségeit, az utolsó vizsgálat vérfagyasztó részleteivel és a kapott gyógyszerek mellékhatásainak ismertetésével együtt.

Nagyon rossz szokás, nem szolgálja senki előnyét, és nem oldja meg a panaszkodó problémáit sem. Nehezen hihető, de a jókedvet, a mosolygást, a megelégedettséget észlelő lehet idézni és fejleszteni is lehet. Éppen olyan tudatosan kell művelni, mint ahogyan a rossz hangulatot kerülni. Nehéz feladatnak tűnik, de apránként elsajátítható. Volt egyszer egy barátnőm, akinek feledhetetlen mondata sok évvel a halála után is velem maradt: „Ma reggel elhatároztam, hogy boldog leszek, mert végeredményben a boldogság a saját választásunk eredménye.” Segít persze, és könnyebb elérni, ha valakit humorérzékkel és kedélyes világnézettel áldott meg a sorsa. Azonban a közhiedelem ellenére mindkét érzelmi mód szorgalmas gyakorlással elsajátítható. Igaz, hogy csak alapfokon, de úgy is drága kincs.

Ez az igyekezet sok mindenben megmutatkozik. Tisztelem az otthonunk lakóit, akik „adnak” magukra. Apoltak, jól öltözöttek. Úgy jelennek meg naponta az étteremben, vagy a foglalkozások helyszínén, mintha a kormányzóhoz érkezének vendégségbe. Nem divatbemutatókat rendeznek, de ápolnak, elegánsak és megjelenésükkel jó hangulatot

keltenek. Nagyon lehangoló lenne kócos hajú, pongyolába öltözött és papucsban csoszogó, kedélytelen embereket látni napközben.

Amikor a Covid beköszöntött, az otthon igazgatónője beszédet intézett hozzánk. Elmondta, hogy a fertőzés veszélye miatt egyelőre beláthatatlan időre szigorításokkal kell számolnunk, és hozzátette, hogy az intézmény előreláthatóan néhány hónapra bezárja a kapuit. A közlemben ülő hölgy (93 éves) félhangon felsóhajtott: „Jaj, egek, addig nem tart ki a rúzsom!” Óriási derűtséget okozott, és legszívesebben megöleltük volna dacos macasságáért, hogy képes volt az ismeretlen, lappangó rosszat így bagatellizálni. Azóta már elköltözött egy jobb világba, de szállóige lett a covidos sóhaja. Ha valami baj ér minket, mindenki tudja, mit jelent, ha az áldozat azt mondja: „Jaj, a rúzsom!”

Másik fontos figyelmeztető, hogy a megöregedés készülni kell. Ha ez figyelmen kívül marad, akkor az utolsó munkanap után a nyugdíjas könnyen összeomlik, mert hirtelen úgy érzi, már nincs tartalma életének. A váz, ami tartotta, megszűnt. Ha nincs olyan célja, elfoglaltsága, hobbi, amelynek a rendszeres gyakorlását aktív életében nem tudta gyakorolni, és alig tudta már kívánni, hogy végre ideje legyen erre, akkor bajban lesz.

Ha minden törekvését és energiáját a munkájába fektette, ha azért élt, hogy dolgozzon, akkor a munka megszűnte után könnyen összeomlik. Ha nincs, ami majd leköti, ami új tartalmat ad az életének, akkor elveszítettnek és feleslegesnek érezheti magát. Csak létezik, de nem él a szó nemes értelmében.

Aki viszont szinte várta már az időzsgadag nyugdíjas életet, amikor majd szunnyadó érdeklődésére, esetleg szenvedélye-

re sor kerülhet, aki örömmel várja, hogy az életútjának előző sávjából letérhessen a nyugodtabb jobb sávba, és végre elkövetkezhet régi terveinek a megvalósulása, az nem megrémül, hanem örül a nyugdíjas életnek. A szerencsésen megöregedő olyan tartalmat, érdeklődést, olyan vágyat vagy célt ápolgatott éveken át, ami új irányt ad majd, és betölti az űrt, amit a munka vagy a hivatás megszűnése hagy maga után. Alig várja, hogy végre legyen ideje dédelgetett álmai megvalósítására, amelyek a korábbi nyolctól-öt-órás életében luxusnak minősültek. Talán végre eljön az idő, amikor békésen leülhet a festővászon elé vagy megírhatja élete történetét. Más ember alig várja, hogy az elhanyagolt udvarból paradicsomkertet varázsoljon, vagy végre elolvassa a könyveket, amikre évek alatt nem volt ideje. Talán a nyugdíjba vonuló valami újat akar megtanulni, esetleg egy új nyelvet. Az élet elviselhetetlen, ha üresjáratban működik. Az már nem élet.

Erre persze készülni kell. Amikor 65 évesen a búcsúbed után átveszi az emlékérmét, díszlevelet vagy más megemlékezési tárgyat, már késő azon elmélkedni, hogy mi következik. Habár az is igaz, amit ilyen esetben szokás mondani: jobb későn, mint soha. Grandma Mosesről, aki élete végén elég híres lett ahhoz, hogy emlékbélyeget nyomtak munkájáról, általában azt írják, hogy 76 éves korában kezdett el festeni. Ez csak részben igaz, mert a valóságban már 12 éves korában, amikor mint kis nyomorúságos szolgálóleánya éldegélt, nagyvonalú gazdái észrevették érdeklődését a falon függő festmények, rajzok után, ezért ellátták papírral, rajzceruzákkal és festékekkel. Ha volt kicsi szabadideje, boldogan rajzolt vagy festett. De végre 76 éves korában valóban a festészetnek szentelhette magát.

Tehát ő is, mint sokan mások, már fiatalon készült valamire, már fiatalon próbálkozott valamivel, de a beteljesedés, a siker évtizedekkel később következett be. Példa lehet még Carmen Herrera 103 évesen. Egyszóval, van, aki tudatosan, vagy csak sóvárogva készült időskori elfoglaltságra, mások pedig negyvenéves korukig nem is gondoltak az adott munkájukon vagy hivatásukon kívül másra. A végén azonban megiscsak kiélték szenvedélyüket, és ezért valamennyiünk szellemi és esztétikai élménye gazdagodott.

Van olyan is, akit az írás mestersége vonz. Nekik ihlet és bátorítás lehet a későn kezdők hosszú listája, például Anna

Sewell, Proust, Tolkien, Mark Twain (Samuel Clemens) vagy Rowlings (aki mellel az elképesztően sikeres könyvsorozatot akkor írta, amikor már jól túlonnan volt a harmatos kislánykoron. Harry Potter olyan páratlan hírnevet és gazdagságot adott az egykor nagyon szűkös körülmények között élő asszonynak, hogy ez már a mesevilágba tartozó történet, amely tútesz Harry varázslatos kalandjain. Már azért is, mert ez a hihetetlen történet igaz. Régi igazság, hogy valójában az a maradandó érték, azt tartjuk szépnek, különösen az irodalomban, ami igaz.

Egy másik fontos tényező az idősök életében a vallásos beállítottság. Ezt kevésbé szokták az átlagfolyóiratok megemlíteni, mert manapság szokás lett a vallással kapcsolatos utalásokat társadalmi illetlenségnek, esetleg mások érzelmei megsértésének tekinteni. Az is elkerülhetetlen, hogy ilyen utalások jó néhány negatív véleményt inspirálnak a közösségi oldalakon.

De a gondolkodó embernek előbb-utóbb, legkésőbb nyugdíjas korában szembe kell néznie az élet alapvető kérdéseivel. Megkérdezi önmagától (vagy a négy faltól), hogy miért született, volt-e küldetése (mindenkinek van!) és ha volt, eleget tett-e annak. Milyen volt az út, amit megtett, méltó volt-e és hol végződik. Végül is, valaki lenne szíves megmondani, hogy van-e élet a halál után.

Az az igazság (már megint ez a szó!), hogy Valaki megmondta már. A kérdés csak az, hogy elhittük-e, illetve ennek reményében éltünk-e. Aki hisz az irgalmasságban, a mindenség értelmes tervezésében, az ígéretben, az könnyű lélekkel végzi számadását és nem kesereg a lassú múlás miatt, nem fél a végétől. Legalábbis ezt látom itt az Otthonban. És az ima gyógyít és bátorít, erőt, sőt hatalmat ad. Nem volt véletlen, hogy a világ minden diktátora üldözte a vallásokat. Nem meggyőződésből, hanem hamisítatlan egzisztenciális félelemből.

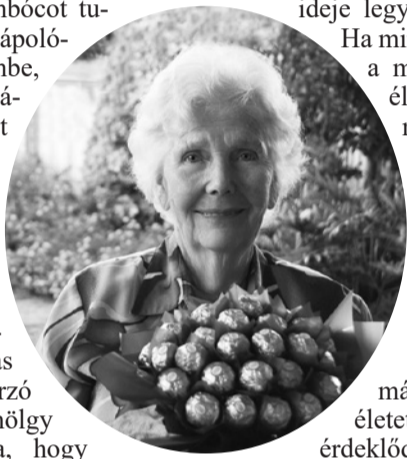
Ennek példaként a lehető legrövidebb háttérinformációval mondom el egyik feledhetetlen élményemet:

Az amerikai városkában, ahol életem nagy részét leéltem, a helyi plébánosnak volt egy elszánt célja: a híveket nemcsak a vasárnapi, illetve vallási ünnepekre várta, hanem mindent megtett, hogy nyáját társadalmi szinten is a templom közelében tudja. A nők egyletének lelkes segítségével előadásokat, hittanórákat, kirándulásokat, ünnepeket, teadélutánokat, piknikeket, tanfolyamokat, gyermekprogramokat szervezett. A hívek egyik nagyon kedvelt programja a vasárnapi közös ebéd volt. Ennek a menetét leírni nagyon hosszú lenne, de a lényeg az volt, hogy egyszer egy hónapban igen ügyesen megszervezett körülmények között a hívek együtt ebédelhettek a templom mellé épített díszteremben. Az ételt a hívek készítették, különleges csoportos beosztással, ami senkit sem terhelte meg. A mosogatósi feladat elkerülése végett papírtányérok és műanyagéveszközök tettek az asztalokra. Takarékoság szempontjából a résztvevők csak egyetlen villát kaptak. Amikor az egyesület asszonyai összeszedték a tányérokat, állandóan figyelmeztették a vendégeket: „A villát tartsátok meg a desszertnek.” Ezt szívesen és nevetve meg is tették, mert a hívek nagy része édesszájú volt és a desszert mindig a csúcst jelentette.

A történet megértéséhez még tudni kell, hogy Amerikában a halál utáni minden elintéznivalót és a temetés előtti valamennyi hivatalos követelményt teljes egészében a temetkezési vállalkozók végzik, így a családnak az égvilágon semmi elintéznivalója nincs. A hivatalos és egyéb tennivalók közben az erre a célra épített díszes „temetkezési otthonban” a temetkezési vállalkozó nyitott koporsóban felravatozza a halottat, hogy mindenkinek módja legyen elbúcsúzni tőle, imádkozni érte. Aztán a vállalkozó elszállítja a koporsóban a halottat és a családtagokat a templomba, a gyászmisére. Onnan tovább a temetőbe, ahol a pap végzi a szertartást. A sírba helyezés után a cég hazaszállítja a családát.

Nos, úgy adódott, hogy egy fiatalasszony rákos betegsége utolsó stádiumához ért, és meghívta a plébánost, hogy rendbe tegye élete utolsó szakaszát.

– Atyám, megkérem valamire – mondta az asszony a találkozás végén. – Amikor felravatoznak az otthonban, kérem, ne tegyenek a kezembe se imakönyvet, se rózsafüzért, se

Gyermekeknek

Készülünk az új évre!

Még csak novemberben járunk, bő egy hónap hátravan az ideai esztendőből. Legalábbis a naptár szerinti évből. Mi, katolikusok viszont már november végén – idén december 1-jén – új évet kezdünk: a következő egyházi évet. Krisztus Király vasárnapja (november 24.) az egyházi év végét jelzi, rá egy hétre, advent első vasárnapján pedig elkezdődik az új esztendő Egyházunkban.

Ez az új év pedig egészen különleges lesz számunkra, hiszen december 24-én szentév nyílik a Katolikus Egyházban. Minden huszonötödik, kerek esztendőben ünneplünk szentévet, legutóbb 2000-ben került rá sor, még Szent II. János Pál pápa idején, a legelső pedig majdnem ezer évvel ezelőtt, 1300-ban tartották. A szentév különleges jelentőséggel bír: a bűnbocsánat és a bűnökért járó büntetés elengedésének az éve, a kiengesztelés, a megtérés, a gyónás és a vezeklés éve. És a reményé, ezért is választotta Ferenc pápa a 2025-ös szentév vezérfonalául „A remény zarándokai” mottót.

Negyedévszázaddal ezelőtt, az ezredfordulón Szent II. János Pál pápa többek között ezekkel a szavakkal fordult a szentévre készülő fiatalokhoz: „A világ és az Egyház jövője azé a fiatal nemzedéké, mely ebben a században született, s a következőben lesz felnőtte s lesz az új évezred első nemzedéke. Krisztus odafigyel a fiatalokra, miként arra az ifjúra figyelt, aki föltette neki a kérdést: »Mi jót kell tennem, hogy örök életem legyen?« A fiatalok a földön mindenütt és minden helyzetben kérdéseket tesznek föl Krisztusnak: hozzá mennek, őt keresik és újra meg újra kérdezik őt. Ha képesek lesznek követni az utat, melyet ő mutat nekik, örömiüket fogják találni abban, hogy azért fáradozzanak, hogy Krisztus jelen legyen a következő században és az azt követőkben, egészen a világ végezetéig. »Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké.«”

Most, az egyházi év végén, és az új esztendő, a szentév közeledtével fontoljuk meg és váltsuk valóra a szent pápa huszonöt évvel ezelőtti gondolatait: köves-sük az utat, amelyet Krisztus mutat nekünk!

Kovács Péter

Bajok nélkül nincs boldogság

Szemelvény a Keresztény Jövőkért Alapítvány, a Misszió Média Kft. és a Kaleidoszkóp Hagyományörző Klub tanmesesorozatából

Szerda reggel volt, az idő szeles és hideg, esőre forduló. Egy sietős leányka lépett ki a péküzletből. Kezében kosár, tele ropogós friss zsemlelkel.

Alig ment ötven lépést, amikor a járda szélén meglátott egy békésen üldögélő embert. Udvariasan köszöntötte, majd megkérdezte:

– Miért üldögélsz ebben a zord időben itt a járda szélén?

– Kínálgatom az időt az embereknek.

– Nahát, milyen furcsa foglalkozás!

– Bizony az, de hiába kínálgatom, senkinek sem kell. Mindenki csak dolgokat, tárgyakat akar. Tudod, olyasmiket, amiket meg lehet venni az üzletekben. De az mind ócskaság. Idővel mind elromlik, elkopik, összetörik. Az idő az igazi érték. Elfogadnál tőlem egy kis időt?

– Ha szívesen adod, akkor igen. De mit csináljak vele?

– Úgy bánjál vele, mint más drága kincsel: ne pazarold el, vigyázz rá, ne irigyeld másoktól és örüdjél neki.

A leányka megköszönte, megkínálta egy zsemlelvel, aztán zsebre tette az időt. Alig ment ötven lépést, amikor meglátott egy másik embert a járda szélén. Ő is békésen üldögélt.

– Szép és jó napot kívánok! Miért üldögélsz ebben a zord időben itt a járda szélén?

– Kínálgatom a jövőt.

– Az meg mire jó?

– Az arra jó, hogy az emberek tudják, hová tartanak és hogy mi van az út végén. Hol akarnak lenni jövő ilyenkor, vagy tíz meg húsz év múlva. És hogy tudják azt is, érdemes-e odamenni, vagy talán egy másik hely, másik út jobb lenne. Kérsz egy kis jövőt?

– Már hogyné kérnék, de nem tudom, mit kezdjek vele.

– Pedig nem nehéz használni. Csak tudnod kell mindig, hogy miért teszel valamit. Két lehetőség közül miért választod az egyiket, és nem a másikat. Miért tanulsz, miért kell vigyáznod a legnagyobb kincsedre, az életedre és az egészségedre, és hogyan tudod majd a világot egy kicsivel szebbé tenni. Gondolj hát a jövődre, tervezd el a jövőt, és örülj neki, mert te a holnapok házában fogsz élni.

– Köszönöm, és kérlek, válassz egy zsemlet a kosaramból!

Már csaknem hazaért, amikor egy harmadik emberrel találkozott. Ő is a járda szélén üldögélt.

– Szép jó napot! Már meg sem kérdezem, hogy miért üldögélsz itt az utcán ebben a szeles, zord időben. Csak azt mondd meg, hogy mit kínálgatsz.

– Hát, igen különleges kincseim vannak. Úgy hívják őket, hogy fájdalom, csalódás, bánat.

– És még csodálkozol, hogy senkinek sem kell? Senki sem akarja, hogy fájdalma legyen, senki sem szeretne csalódnai, mert az emberek boldogságra vágnak, nem bánatra!

– Pedig ha okos lányka vagy, akkor örömmel elfogadod.

– Hát ezt nem hiszem el, mert én is boldog akarok lenni, és semmi esetre sem szeretnék bánkodni és sírni.

– Az úgy van, kislány, hogy bajok nélkül nincs boldogság. Tudom, hogy ez most nagyon furcsának tűnik, de nekem elhíheted, hogy csak azután lehetsz igazán boldog, ha megszenvedtél érte.

– Még mindig nem értem.

– Segítek egy kis magyarázattal. Mondjuk, hogy szeretnél kiválóan korcsolyázni, könnyedén suhanni a jégen, forogni, magasra szökkenni és kecsesen ismét a jégre érni. De valamit kívánni vagy elsajátítani az két különböző dolog. Tudod, hogy milyen sok munkába telik, amíg igazán jól és szépen tudsz korcsolyázni? Tudod, hogy mennyi mindenről kell majd lemondanod, hogy időd maradjon az edzésre és a gyakorlásokra a jégen? Hogy hányszor fogsz elesni, hányszor ütőd meg magad és mennyiszor fogsz hibákat ejteni a bemutatónkon? Ha nem fogadod el jó szívvel a munkát, az eséseket, a csalódásokat, akkor sohasem fogsz korcsolyázni. De ha értékeled, hogy ez fontos része az életednek, akkor a végső győzelem a tied lesz. A lélek csak a szemekben csillogó könnyeken keresztül látja meg a szívárványt. Ezért kell szeretni a fájdalmat, csalódást és a kemény munkát, mert valójában ezek becses ajándékok.

– Köszönöm, most már értem. Azt mondd, hogy kínlás nélkül nem lehet a csúcsra érni. Ez eddig nem jutott eszembe, úgyhogy köszönöm! És kérlek, válassz egy ropogós zsemlet a kosaramból...

Balogh Petres Judith

Hétfő reggel volt, délelőtt fél tíz és a számtanóra vége. Mint mindig, Kalmár Józsi volt a fénylő csillag a hatodik osztály matematikájának sötét egén. A többiek, Zolit is beleértve, tisztos távolban kullogtak utána, bátortalanul tapogatózva a formulák és szabályok között, és erősen remélve, hogy idővel eljutnak Józsi fölényes tudásáig. Botond, mint mindig, teljesen lemaradt. Már nem is próbálkozott. Elég baja volt az életében, nem volt szüksege még egy nyomorúságra.

– Botondkám, igencsak botfüled van a matematika fenséges zenéjéhez – gúnyolódott Józsi. – Fogadni mernék, amikor a tanárunk a törzs- vagy prímszámokról kérdez téged, azt képzeled, hogy egy elsőhegedűsről érdeklődik. Persze csak akkor gondolnál a zenére, ha legalább ahhoz konyítanál valamit.

Botond nem válaszolt. Sohasem választott, ha bántották.

Zoli ki nem állhatta, ha valakit piszkálnak, és megsajnálta Botondot. Amikor délután hazafelé ballagtak, Botond mellé sze-

Büszke hetedikesek

Szemelvény a Keresztény Jövőkért Alapítvány, a Misszió Média Kft. és a Kaleidoszkóp Hagyományörző Klub tanmesesorozatából

gődött, és azt ajánlotta, hogy ezentúl tanuljanak együtt:

– Ha ketten összeadjuk azt, amit tudunk, talán többre megyünk, mint akkor, ha csak egyedül, magunkban kísérletezünk.

Úgy is lett. A két fiú mindennap találkozott a tanítás után. Zoli, ha tudott, magyarázott, aztán újra és újra bemutatta, hogyan oldotta meg a problémát. Végül Botond boldogan felkiáltott:

– Aha! Most már értem! Hiszen ez pofonegyszerű! Egyáltalán nem is boszorkányság, aminek eddig hittem! Ez így tiszta és értelmes. Ezt még szeretni is lehet, csak éppen kell valaki, aki segít megérteni.

– Miért nyüglödsz azzal a tökfilkó Botonddal? – háborgott Józsi. – Inkább törődj a magad dolgával. Nemsokára jön a matek-

verseny. Ha ésnél vagy, talán még lehetne eshetőséged, hogy néhány pontot szerezzél a megméretésnél.

– Botond nem tökfilkó, és van annyi esze, mint neked. Csak éppen lemaradt, mert ott-hon gondjai vannak, és azokkal volt elfoglalva. Egyébként én nem nyüglődök, ahogyan mondtad, és nem is vesztegetem az időmet. Képzeld el, amióta együtt tanulunk, én is sokkal jobban értem a számtant. Nem tudom, hogyan van ez, de így igaz. Amikor magyarázgatok Botondnak, akkor hirtelen előttem is sokkal világosabb lesz minden.

Április végén volt a nagy matekverseny. És láss csodát: Zoli lett az első, Botond a második, Józsi a harmadik!

– Puff neki! Erre nem számítottam – panaszkodott Józsi. – Úgy látszik, igazad volt,

Zoli. Talán amikor Botondot tanítottad, te is jobban megértetted a feladatokat, azért lettél első. És úgy látszik, Botond valóban nem egy menthetetlen tökfilkó. Azt hiszem, elbízta magam, és alaposan melléfogtam.

– Ha ez bocsánatkérésnek szántad, akkor elfogadom – nevetett jókedvűen Zoli. – Hova tovább? Mi a következő lépésed ezek után?

– Tudom, hogy bármit is mondok, te nem nevezsz ki, mert jó fej vagy. Ezért hősiesen bevallom neked: ezután én is kiválasztom néhány tökfilkónak mondott társunkat, és én is tanítani fogom őket.

– Úgy legyen. Mégiscsak rendes srác vagy, Józsi.

A következő évben ez az osztály, most már büszke hetedikesek, a vármegyei matekversenyen messze leghagyta a többi iskola diákjait. Mégis az volt a legjobb, hogy barátok lettek és többé nem bántották egymást.

Balogh Petres Judith

Elbeszélte történelem Bíró Zoltánnal

Immár jó pár esztendeje népszerű az oral history, azaz a megélt történelmi esemény vagy korszak személyes tapasztalatainak elbeszélése. Ezt tekintik egyik feladatának a 2013-ban létrehozott Rendszerváltás Történetét Kutató Intézet és Levéltár, amely nemrég közreadta könyv formában első igazgatója, Bíró Zoltán életinterjúját. A kötet egyben ízelítőt is kínál Bíró 1969 és 1992 között megjelent írásaiból, köztük az úgynevezett Tizenkilenclevelével, amelyben az aláírók 1984 nyarán azzal fordulnak Kádár Jánoshoz, hogy kormány szinten lépjen fel a határon túl élő magyarság érdekében, Budapesten pedig létesüljön Magyarország- és Nemzetiségtudományi Intézet. A levélre válasz ugyan nem érkezett, de egy évre rá megkapta a működési engedélyt a még 1980-ban, számos közismert személyiséggel, így Illyés Gyula és Kodály Zoltánnal által életre hívott, a Kárpát-medencei magyarság identitásának és önazonosságának megőrzését célzó Bethlen Gábor Alapítvány.

A kommunista rendszer fennmaradása érdekében tett szerény engedmények ekkor azonban már határozott lépések megtételére ösztönözték Bíró Zoltánt. Az 1987 őszi Lakiteleken alakult, majd a rendszerváltásban központi szerepet játszó, időközben azonban jelentőségét veszített és nevét is megváltoztató Magyar Demokrata Fórum

első országos gyűlésén ügyvezető elnöké-nek Bíró Zoltánt választotta, akit fél esztendővel később Antall József követett. A kommunizmus bukását követő első szabad választáson a Demokrata Fórumként fellépő, keresztény-konzervatív eszmékért küzdő párt kapta a legtöbb szavazatot és így Antall József lett az ország kormányfője. Bíró Zoltán a választások után gyakorlatilag kivonult a közélet harcaiból, és még országgyűlési képviselő formájában sem vett részt a politikában, hanem visszatért eredeti hivatásához, az irodalomhoz és közel húsz éven át tanított a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán.

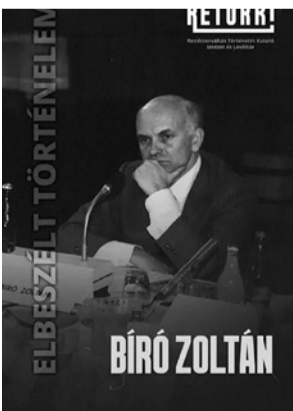
Életútja kezdetétől kacskaringós volt: 1941-ben ugyan Budapesten született, de még a háború alatt édesapja családjának lakóhelyére, Hajdúszoboszlóra került, azonban szülei elváltak és édesanyja – Zoltánnal és kisöccsével – a főváros peremére, Pesterzsébetre költözött, ahol gyári munkásként kereste a kenyerét. Nehéz évek voltak ezek, de – mint Bíró Zoltán az életinterjúban elmondta – szinte utcagyerekként is derűsen élte meg ezt az időszakot, amelyben igazi jellemformáló na-

pokat jelentett az 1956-os forradalom. Alighanem ebben az időszakban döntött el végleges beállítottsága is, mert már a szabadságharcot követő megtorlás ellen az iskolában is tiltakozást szervezett. Egyetemre csak a Dabason úgynevezett művészeti előadóként eltöltött néhány év után, 1962-ben vették fel. Budapesten magyar-népművelési szakon diplomázott. A népművelést a bölcsészkar egyik élesztő, központi helyének tartotta, ahol már különböző politikai felfogású, azonban lázadó hajlamukban jórészt azonos beállítottságú diákok verődtek össze. Ezekben az években vált kiforrottá világnézete.

Bíró Zoltán sorsának alakulásában nemegyszer a véletlen is közrejátszott. Alig kezdett el Budapesten tanítani, politikai megnyilvánulásai miatt az igazgató felmondott neki, de a Művelődésügyi Minisztériumból jelezték, hogy lenne egy állás számára. Egy korábbi írásával felkeltette az akkor alakult felsőoktatási osztály vezetőjének a figyelmét, aki azonnal fel is vette. Ellenlábasa a párttitkár-nő lett, de ő belekeveredett egy Kádár Jánossal szemben kialakult szervezkedésbe és a „véletlen” így újra Bíró Zoltán segítségére

sietett. Röviddel ezután, már osztályvezetői beosztásban, felkérték a közművelődésügyi törvény előkészítésére. A szövegtervezet társadalmi egyeztetésére a Népfőrdő székében került sor, és nem kis meglepetésére a miniszter őt bízta meg ezzel a feladattal, amelynek során még Kádár Jánossal is megismerkedett, mert a rövid vitát személyesen ő vezette és döntött a törvénytervezet elfogadásáról. Nem sokkal ezután mégiscsak elvesztette osztályvezetői állását a minisztériumban, mert a párt vezetősége nem tűrte, hogy Bíró Zoltán – hivatali jogköréből eredően – támogatta azokat a kiváltképp vidéki folyóiratokat, amelyek ellenzéki hangvételű cikkeket is megjelentettek. Ezt követően a Petőfi Irodalmi Múzeum megbízott igazgatójává nevezte ki, de a hatalommal folytatott küzdelmében ezúttal is alulmaradt, így átmenetileg az Országos Széchenyi Könyvtár munkatársa lett, amíg végre belekezdhetett abba, ami szívéhez legközelebb állt: a főiskolai tanításba. Bíró Zoltán sorsa – mint a Rendszerváltás Történetét Kutató Intézet és Levéltár által kiadott és Székér Nóra szerkesztésében megjelent kötet is – bizonyítja, az irodalom és a politika Magyarországon már Janus Pannonius óta kölcsönhatásban élt egymással. (Elbeszélte történelem – Bíró Zoltán, RETÖRKI, Budapest, 2024)

Vincze András

Ausztriai körúton járt Boldog IV. Károly király ereklyéje – Varga János rektor is elkísérte

2024. október 3-án volt húsz éve annak, hogy a római Szent Péter téren II. János Pál pápa boldoggá avatta az utolsó magyar királyt, IV. Károlyt. Az évfordulóhoz kapcsolódva több hazai és nemzetközi kezdeményezés is született, amely rámutat Károly életségének aktualitására. A Károly Király Nemzetközi Imaliga a Népek Békéjéért Magyar Tagozata (tagozatvezető: Kovács Gergely, alapító tagozatvezető: Hittig Gusztáv) kezdeményezésére például a boldog királynak a Szent István-bazilikában a Babusa István által alkotott és a királyt ábrázoló bronzmellszoborban őrzött bordacsont-ereklyéjét ausztriai körútra vitték. Jelenlétében augusztus 24-én a bécsi Stephansdomban, szeptember 10-én a kapucinus templomban, 14-én a heiligenkreuzi ciszterci apátságban, 16-án pedig a heiligenkreuzi Szent Kereszt-templomban mutatnak be szentmisét. Az ereklye szeptember 19-én érkezett vissza Budapestre.

Útjának első állomása augusztus 24-én a bécsi Stephansdom volt, ahol több száz magyarországi és Kárpát-medencei zarándok ünnepelte Szent István királyt, így első királyunk bécsi ereklyéje mellett utolsó apostoli királyunk hermája is jelen volt. Amint arról októberi számunkban mi is hírt adtunk, a szentmise főcelebránsa és szónoka Kiss-Rigó László szeged-csanádi megyéspüspök volt.

Ezt követően Boldog IV. Károly ereklyéje a bécsi kapucinus templomba érkezett, ahová őt a Habsburg hagyományokkal ellentétben nem temethették el. Itt szeptember 10-én német nyelvű szentmisében emlékeztek Boldog IV. Károlyra, akit a hagyományörző osztrákok utolsó császárukként tisztelnek. A szentmise főcelebránsa Varga János, a bécsi Collegium Pazmanianum rektora volt. A szentmise után kétnyelvű imaórát tartottak a békéért, Boldog IV. Károly közbenjárását kérve. Ennek elmékedése a IV. Károly-nagykilencedre épültek, de helyet kapott benne utolsó uralkodónk két kedves imája is, a rózsafüzér és Jézus Szentséges Szívének litániája is. Varga János vezetésével itt ezt az imát mondták el a hívek az ereklye előtt: „Istenünk, Atyánk, Boldog Károly király ajándékával követendő példát adtál nekünk. Rendkívül nehéz időkben végezte terhes feladatait anélkül, hogy hitét valaha is elveszítette volna. Mindig a Te Fiadat, az igaz Királyt követte. Alázatos életet élt, őszintén szerette a szegényeket és szívét-lelkét a béke keresésének szentelte. Még akkor is, amikor élete veszélyben volt, bízott Benned, életét a Te kezébe helyezte. Mindenható és Irgalmas Isten, Boldog Károly király közbenjárására kérünk, add meg nekünk az ő feltétlen hitét, hogy támogass minket a legnehezebb helyzetekben, és a bátorságot, hogy mindig kövessük egyszerű Fiad példáját. Nyisd meg szívünket a szegények felé, és erősítsd meg elkötelezettségünket a békéért családjainkban és minden nép között. Ezt kérjük Krisztus Urunk által. Amen.”

Szeptember 13-án ünnepélyes apáti fo-

gadtatással érkezett meg az ereklye Heiligenkreuzba. Szeptember 14-én, Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén a szentmise homíliáját Varga János rektor mondta, aki korábban a heiligenkreuzi ciszterci teológiai főiskola hallgatója volt.

Beszédét Pilinszky János gondolataival kezdte: „Az ember itt a földön nem is annyira lépésről lépésre vándorol, mint inkább keresztről keresztre száll. Már geometriai formáját tekintve is a kereszttel találkozás és ellentét, tiszta ellentmondás. Tragikum és reménység egyszerre. A teljes elhagyatottságnak és kiszolgáltatottságnak ama metszőpontja, ahol a lélek egyedül képes önmagát végül is egészében és véglegesen Isten kezébe adni.» Ez mélységesen igaz Boldog IV. Károlyra is, aki magára vette élete kereszttét, azzal a meggyőződéssel, amit Kréai Szent András írt: »Legnagyobb kincsünk a kereszttel. Akkor is, ha ez személyes szenvedést jelent, annak tudatában, hogy a kereszttel van életünk és feltámadásunk. Ez maga az önfeláldozó szeretet.»

Maximilian Heim OCist apát halálját fejezte ki, hogy az általuk igen tisztelt Boldog Károly császár ereklyéje ezekre a napokra az apátságba kerülhetett. Lakonikusan állapította meg, hogy a magyarok jobban tisztelik őt, mint az osztrákok, bár ebben éppen Heiligenkreuz kivétel.

Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepe az apátsági patrocíniuma, hiszen 1188 óta egy tenyér nagyságú Szent Kereszt-ereklyét őriznek és tisztelnek.

Szeptember 15-én is pontifikális nagymisét ünnepeltek. Ezen Maximilian apát Boldog Károly erényeiről, hitvalló életéről is beszélt. A kolostor 68. apátja Boldog IV. Károlyt igazi kereszthordozónak nevezte, aki engedte, hogy a Megfeszített átolelje. Vele kitarított a szükségben, így részesült a kereszttel áldásából.

Szeptember 16-án a főiskola hagyományos hétfői szentmiséje (Montagsmesse) is még az emlékezés jegyében folyt, a Boldog

Károly tiszteletére tartott votív mise formájában. Az árvíz okozta katasztrófa helyzet miatt a szentmisét nem a főiskola Szent Katalin-kápolnájában tartották, hanem a Szent Kereszt-templomban (Kreuzkirche). Az apát így fogalmazott: „IV. Károly a világ szemében kudarcot vallott, de nagy volt a hitben. A béke barátja volt” – idézte Szent II. János Pál pápát, aki a boldoggá avatáskor azt mondta: „IV. Károly kezdettől úgy fogta föl uralkodását, mint szent szolgálatot a népeiért. Komolyan vette a keresztyének életszolgálatára szóló hivatását, azt a politikai cselekvésben is követte, és a szociális szeretet is fontos volt számára. Legyen mindazok számára példakép, akik ma Európában – és a világban – politikai felelősséget hordoznak.”

Boldog Károlynak nehéz helyzetekben kellett az életét helyesen alakítania, feladatait és kötelességeit vállalnia. Maximilian apát hangsúlyozta: „Az Egyház meggyőződése, hogy egy ereklye a szent személy különleges közelségét közvetíti. Akit itt tisztelünk, kizárólag a hit alapján tudott szilárdan állni, úgyhogy a sok sorscsapás nem törte meg. Naponta kimondta »Fiat!«-ját, »legyen meg a Te akaratom«. Felismerte, hogy Krisztus követése mindig kereszthordozást jelent. Halálos ágyán azt mondta, hogy Jézus Szentséges Szívbe vetett bizalom nélkül mindez nem lehetett volna elviselni. Isten akarata volt emberi szeretetének, jóságának, örömeinek, kedvességének, megbocsátásának, irgalmának forrása.” Kiemelte, milyen fontos volt IV. Károly számára magyarországi királyi koronázása. A felkenéssel úgy tekintette magát, mint akit Isten szolgálatába fogadtak, mintegy királlyá szentelték: gondja kell hogy legyen a törvényre, igazságosságra és békére, az Egyház és a rábízott nép javára. Mélyen tudatában volt, hogy Isten cselekszik általa és Isten előtt felelőssége van népeiért.

A heiligenkreuzi apát dicsérte Boldog Károly eucharisztikus és máriás jámborságát. A király 1918-ban felajánlotta saját magát és családját Jézus Szentséges Szívének, szilveszterkor pedig *Te Deumot* énekeltek a kápolnában. Zita császárné megkérdezte, hogy biztosan megfelelő-e az alkalom ünnepélyes *Te Deumot* elénekelni, amikor annyi rossz történt velük és a világban. Károly pedig azt válaszolta: „Hálát kell adni Istennek mindenért, a jóért és a rosszért is!”

„A mai nehéz időkben a szenteket hívhatjuk segítségül, akár politikai, akár környezeti – mint most –, akár egyéni gondjaink között. Kérjük Boldog Károly közbenjárását a népek

békéjéért Európában és a világon.” „Boldog Károly, járj közben számunkra a kegyelemért, hogy szívünket Jézus Szentséges Szívéhez hasonlóvá alakíthassuk. Segíts nekünk, hogy együttérezzünk a szegényekkel és a nélkülözőkkel, és tevőlegesen is segítsük őket, hogy tántoríthatatlanul harcoljunk a békéért a magunk környezetében és a világban, hogy magunkat minden élethelyzetben reménnyel és bizalommal telve Isten kezébe helyezzük, és ezáltal mi is, ahogyan te, öhozza jussunk, Krisztus, a mi Urunk által. Amen.”

Késő este, az ereklye távozásakor megszólalt az apátság csonka tornyában lévő harangjáték. Kevesek privilégiuma volt, amikor a korábbi osztrák himnusz, a császárhimnusz hangjai csendültek fel, és így köszönt el Heiligenkreuz szentként tisztelt utolsó uralkodójától.

Boldog IV. Károly ereklyéje ausztriai körútja után szeptember 19-én érkezett vissza a budapesti Szent István-bazilikába.

(Forrás: Magyarországi Mindszenty Alapítvány és Collegium Pazmanianum)

Varga János rektor Boldog Károly-díjat vett át

A Károly Király Imaliga Magyar Tagozatának vezetősége 2004-ben, a boldoggá avatáshoz kapcsolódva alapította meg az Arany Erdemkereszt kitüntetését, amelynek most a felújított félminiatűr változatát kapták meg olyan személyek, akik közösségi tevékenységükkel és munkájukkal hozzájárulnak Károly király tiszteletéhez és az általa megjelenített közösségi értékek terjesztéséhez. A díjra érdemes huszonkét személyt az Imaliga vezetősége választotta ki; a kitüntetéseket október 6-án Székely János szombathelyi megyéspüspök adta át ünnepélyes keretek között a szombathelyi püspöki palota dísztermében. A díjazottak között volt Varga János, az esztergomi Szent Adalbert-bazilika tiszteletbeli kanonoka, a bécsi Pázmáneum rektora is.

Az ünnepség délután Zalaegerszegen a Mindszentyneumban folytatódott, ahol a díjazottak jelenlétében elhelyezték a hónap műtárgyát: Boldog Károly budapesti hermájának ereklyés gipszmintáját (Babusa János, 2013), valamint a boldoggá avatáshoz, illetve jubileumához kapcsolódó kisebb emléktárgyakat és kiadványokat.

Varga János atyának – miként a többi kitüntetettnek is – szeretettel gratulálunk!

(Szerk.)

A Magyar Sion gondolat építészeti megjelenítése címmel konferenciát tartottak Esztergomban

2024. szeptember 17-én az Ars Sacra Fesztivál keretében, az Ars Sacra Alapítvány és az Esztergom központú Balassa Bálint Társaság egész napos konferenciát szervezett az esztergomi Szent Adalbert Központban. Az alkalmat Rudnay Sándor hercegprímás kétszáz évvel ezelőtt, 1824-ben felállított és ma is álló diadalíve adta, amelynek felirata: *ALEXANDER A RUDNA ARCHIEPISCOPUS STRIGONIENSIS MDCCCXXIV.*

A diadalív az úgynevezett Sötétkapu város felőli bejárata, amely a középkori várak egy szakaszát jelzi, és tartja a felette emelkedő rámpát és a hatalmas, 100x180x100 méteres székesegyházat. 1824-ben arra emlékezett a Magyar Királyság, hogy a magyar egyház feje közel háromszáz évi – pontosan 1543–1819 közötti 277 évi – kényszerű nagyszombati száműzetésből tért vissza a Szent István által alapított székhelyére az 1819. évi kinevezések.

S az azt követő öt év alatt hallatlan eredményeket mutatott fel, amelyek legfontosabbjai a következők: eltávolította a bécsi katonaságot a Várhegyről; eltakarította a kiégett, hatalmas középkori székesegyház romjait, a művészeti értékű részletek megmentésével; elkészítette az új főtemplom méltó terveit Kühnel Pál és Packh János kismartoni, Bécsben dolgozó magyar építészekkel; felépítette az európai jelentőségű klasszicista altemplomot, ahol végső nyughelyet kapott 1991-ben az immár Tiszteletreméltónak nevezett Mindszenty József bíboros épen maradt teste; át helyezték az 1506-ban, a Michelangelo-tanítvány: Andrea Ferrucci által tervezett és épített európai reneszánsz építészeti remekművet,

a Bakócz-kápolnát az épülő székesegyházba, egyedülálló technikai bravúrral, amely az európai Műemlékvédelem egyik első jelentős tette volt. S végül, de nem utolsósorban elkészült a középkori várarkot átívelő viadukt, vagyis az új székesegyház bejáratához felvezető ünnepélyes rámpa, amely a városnak ma is a legünnepélyesebb útszakasza.

Kühnel Pál és Packh János építész Magyar Sion-terrvázja a Bazilikával (1822)

A szeptember 17-i konferencia ezek hazai és európai életének főképpen kulturális-művészeti jelentőségére mutatott rá. A konferenciát Kásler Miklós, a Magyarországi Intézet főigazgatója köszöntötte, majd Török Csaba, az esztergomi főszékesegyház kormányzója tartotta meg előadását *A Magyar Sion-gondolat gyökerei és jelentősége* címmel. Zakar Péter jeles történész, a Szegedi Tudományegyetem rektorhelyettese *Magyarország és Európa a reformkor kezdetén* címmel vázol-

ta hazánk európai helyzetét a XIX. század elején. Hegedűs András, a Prímási Levéltár igazgatója *Rudnay Sándor hercegprímás és az érseki székhely visszaköltöztetése Esztergomba* címmel mutatta be a Magyar Királyság egésze számára döntő jelentőségű eseményt. Cs. Varga István irodalomtörténész *A Szakralitás átragyogása a Himnuszunkban* címmel szólt a himnuszunk jelentőségéről. Vukov Konstantin építész-építészettörténész *Kühnel Pál és Packh János tervei a Magyar Sionhoz* címmel ismertette a Rudnay primás által megbízott magyar építészek terveit. Raffay Endre, a Pécsi Tudományegyetem művészeti karának tanszékvezetője, művészettörténész *A Bakócz-kápolna és Rudnay primás székesegyháza* címmel a Bakócz-kápolna megmentésének és az új székesegyházba való beépítésének a jelentőségéről szólt. Horogszegi Tamás művészettörténész *Az esztergomi főszékesegyház építését* ismertette *Rudnay Sándor primás idején*. Szerdahelyi Márk művészettörténész *Rudnay Sándor hercegprímás és Ferenczy István szobrászművész kapcsolatát* ismertette és értékelte. Lőrincz Viktor művészettörténész *Ganneval Esztergomban – A magyar primási rezidencia és székesegyház XVIII. századi terve* címmel adott elő. Szuromi Rita, a Magyarországi Intézet munkatársa *Pyrker János László egri érsek által vidékre küldött „Szittyá virágok”* címmel szólt Rudnay primás kortársára, Pyrker László egri érsekről; Besey László esztergomi építész a Packh János által tervezett kánokai pincék építészeti értékét és jelen hasznosítását ismertette.

(folytatás a 8. oldalon)

ÉLETÜNK

Az európai magyar katolikusok lapja

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Misszió Média Lap- és Könyvkiadó Kft.
 H-1165 Budapest, Zsemlekes út 25/A. I. 5.
 Telefon: +36 70 635 7064 (privát)
 E-mail: iroda@eletunk.net
 Honlap: www.eletunk.net
 www.facebook.com/europai.eletunk.ujsg

Felelős kiadó és főszerkesztő:

Varga Gabriella

Felelős szerkesztő:

Vencser László

Konzulensek: Lukács József, Sajgó Szabolcs SJ, Szöcs Csaba, Varga János, Vértesaljai László SJ

Szerzők: Czirják Árpád, Kovács Péter, Mustos Edit, Papp Tibor, Sebestyén Péter, Simon Kinga, Udvarhelyi Olivér, Vincze András

Lapunk szerzői, szerkesztői és konzulensei önkéntes alapon teljesítik vállalkásaikat.

Előfizetés:

közvetlenül a kiadóhivatalnál vagy az európai magyar lelkeségeken keresztül
 Előfizetés a 2025. évre közvetlenül a kiadónál:
35 EUR/év, 7000 HUF/év

Digitális változat:
 20 EUR/év

Bankszámlaszámunk:
MISSZIÓ MÉDIA KFT.

OTP BANK
11716008-22527699

HU85 1171 6008 2252 7699 0000 0000
 SWIFT (BIC) azonosító: OTPVHUHB

Nyomdai előkészítés:

Éber Tamás

Nyomatás:
Micropress Kft.

H-3434 Mályi, Kistokaji út 5.

Ahol az ég érinti a földet

Elveszíti az ember az időérzékét. Csak ül órákig és imádkozik. Ezrek kezei „símogatják a hitet”. Már fénylik tőle az egész sziklabarlang. Talán jelen vagy a „csoda” születésénél.

Gyerek térdel, püspök térdel. A férfi és a nő is. A kerekesszékekben a beteg lelke térdel.

Minden nép és nemzet: együtt. Ezrek, százezrek, milliók. Hosszú, letűnt idők sokasága is.

Beleszalad a nappal az estébe. Észrevétlenül.

Dobognak a szívek. Ők, az emberi szívek hálát adnak, imádnak, könyörögve kérnek.

Sokan megpusztilják a földet. Égtől érintett. Ez a hit csókja.

Szeretet, béke és minden pillanatban imádság. Itt van az imádkozás földje.

Mindenkinek megnyugszik a szíve.

A másik ember? Testvér! Testvérem. Nyolcmilliárd.

Felebaráti szeretet. Önkéntes és önzetlen. Napokig tolja a kerekesszéket. Krisztus ül benne. Mindegyikben.

Eucharisztia, Rózsafüzér, Hálaív. Keresztút! Imádkozva és megélve. Magyarul is!

Kedves Híveim! Szívvel köszönöm a leggyönyörűbb kerek-születésnap ajándékot: a lourdes-i záródoklatot!

Úgy gondolom, hogy ahol mi, keresztények élünk, és megéljük a hitünket, ott mindig érintkezik a Menny a

Földdel. Ahol imádkozunk, ahol szeretjük egymást, ahol segítünk egymásnak, ahol megbocsátunk egymásnak és minden embertestvérünknek, ott van Jézus

Krisztus, ott van a Szűzanya, ott van a mi lelki Lourdes-ünk. Ott van a világ legnagyobb csodája, ahol az ember „érintkezik” a Jóistennel, ahol az ember a Jóisten dimenziójába kerül és ezáltal szebbé teszi ezt a Földet, ezt a világot.

Áldjon meg mindannyiunkat a Lourdes-i Szűzanya és az Ő Szent Fia!

Testvéretek, Szabó Ernő

Főlelkészi látogatás Grácban

Molnár Ottó Graz-Kalvarienberg-i plébános, a Graz-Seckau Egyházmegye magyar lelkésze meghívására 2024. szeptember 8-án lelkipásztori látogatásra érkezett Stájerország fővárosába Szabó Ernő, Ausztria újonnan kinevezett magyar főlelkésze. Szabó Ernő atya egyben a felső-ausztriai magyarok lelkésze is és a Linzi Egyházmegye idegen nyelvű hívekért illetékes lelkipásztori irodájának a vezetője.

A Kalvarienberg-i plébánia már több mint tizenöt éve ad otthont a magyar híveknek. Ez gyakorlatilag úgy működik, hogy néhány eset kivételével a vasárnapi szentmise délelőtt a helyi osztrákoknak németül, délután a magyaroknak magyar nyelven történik, amelyben hathatósan beszélget Holló István Deutschlandsberg-i plébános.

Magát a templomszentelés napját, Szent Kereszt Felmagasztalásának ünnepét a szeptember 14. előtti vagy utáni vasárnapon tartják, amelyre Molnár Ottó plébános mindig magyar püspököt vagy papot hív ünnepi szónoknak és főcelebránsnak. Ezen a búcsún a magyar hívek is részt vesznek.

A plébános az ünnepi szentmise elején röviden bemutatta Szabó Ernő atyát, akinek nagyszerűen sikerült időseket, fiatalokat és gyermekeket egyaránt megszólítani. Prédikációjában mindennapjaink keresztthordozását Jézus felmagasztalt szent keresztjébe helyezte, amely maga a szeretet. A kereszt a szeretet által ad értelmet és jövőt életünknek. A szentmise végén Szabó Ernő atya mint főlelkész külön megköszönte a

plébánia osztrák híveinek, hogy a magyarokat nemcsak templomukba, hanem szívükbe is befogadták.

A templomi szertartás után a plébánia ének- és zenekara magyar énekkel köszöntö meg Sza-

bó Ernő főlelkész szolgálatát, majd stájer népdalokkal, ételben, italban bővelkedve, gyönyörű napsütésben csendült ki az ünnep.

Fontos megjegyezni, hogy a templombúcsú napjának méltó és hangulatos lebonyolításához lényegesen hozzájárult a környéken élő és a plébániához kötődő horvát és lengyel hívők aktív segítőkészsége. Ezt tükrözte a ministránsok nemzetiségi összetétele is, amely az egész osztrák egyházra jellemző. Ausztriában és egyben világszerte egyházunk sokszínűsége ebben az évben is leginkább szeptember 29-én, a Népek vasárnapján vált látványossá. E napon az ünnepi szentmisét a legtöbb egyházmegyében maga a püspök mutatta be. Idén ezen a vasárnapon Molnár Ottó atya mondta az ünnepi szentbeszédet a gráci dómban. (M. O.)

A XIV. Székely Menekültek Emléknapijártunk

A Juhász Imre újfahértói/hajdúnánási plébános és Buczkó József világi elnök által 2011-ben életre hívott és az évek során hagyománnyá tett Székely Menekültek Emléknapiját 2024. szeptember 22-én immár XIV. alkalommal ünnepelte meg a hajdúnánási római katolikus közösség. A szentmise főcelebránsa és szónoka ezúttal Mazai Tihamér gyimesbükki káplán volt. A házigazda Juhász Imre atya mellett koncelebrált Vencser László (Linzi), Mézes Attila (Újfehértó) és a nagyváradi egyházmegye,

szöbén állunk, katolikus hitünk, keresztény erkölcsünk, nemzeti hovartartozásunk miatt megfenyítve és gyalázza – de nem megsemmisítve” – fogalmazott Mazai Tihamér, hozzátéve, hogy ha egymást nem őrizzük, minden széthull, minden élettelenné válik és minden elpusztul, mert a felszínesség nem élet, az csak hosszabbítja a megbetegedett világ életét. Tanításának fő hangsúlya volt, hogy mindennek adója, erősítője és eltetője az Istenben való hit. „Ameddig az ember nem borul le a Teremtő Isten előtt, addig a múlt sebeitől szenved a jelen és beteggé válik a jövő.” „Bármit birtokolhatunk a világban, Nélküle minden veszendő, felszín és mulandó... és emberi méltóságunk csak akkor nyer valódiságot, amikor megszólítjuk Őt.”

„Ha szemléljük Őt, minden láthatóvá lesz, ami a szemnek láthatatlan” – hangsúlyozta homíliájában Mazai Tihamér.

A szentmise után az ünnepi megemlékezés a templom kertjében folytatódott, ahol Buczkó József az 1916-os történelmi eseményekre és az emlékeztetnek az azóta eltelt korszakokban megnyilvánuló vagy éppen meg nem nyilvánuló történéseire visszatekintő szavai után koszorúzással is fejezt hajtottunk az egykori főhős székelyek és a hajdúk emléke előtt. A kegyelet virágait a Jakab Antal Keresztény Kör nevében Vencser László és Mazai Tihamér, a Keresztény Jövőkért Alapítvány képviseletében Vencser László és Varga Gabriella helyezte el a Székely Menekültek Emlékoszlopánál. A magyar himnusz és a székely himnusz sokak – különösen Túrós Dezső atya – szemébe sűrű könnyeket csal. Az ünnepi asztalnál pedig a szervezők máris megkezdtek a közös gondolkodást a székely menekültek jövővi jubileumi, XV. emléknapijának előkészítéséről.

Varga Gabriella

korábban Augsburgban tevékenykedett, jelenleg Debrecenben élő Túrós Dezső (képünkön jobbra, Vencser László mellett). A zenei szolgálatot Szöcs Andor egyetemi tanár látta el.

„Jól csak a szívvel lát az ember, ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan” – ezzel a Saint-Exupéry-gondolattal szólította meg az ezeréves határról érkező vendég mindazokat, akik a pro és kontra történések vérkeringésében élni kívánják a szív tisztán látását egy olyan társadalomban, ahol némaságra ítélik a szív igazságérzetű hangját és vakságra az Istent szemlélni tudó látást... „Ma már az Istenhiányos világ kü-

Népek vasárnapja Linzben

Szeptember 29-én a linzi dómban a Népek Vasárnapján két év kihagyás után ismét koncelebráltam. Ennek a szentmisének különös jelentősége volt számomra, mivel a mögöttem hagyott időszakok nagyjából a betegségem határozta meg, azt megelőzően pedig három évtizeden át Hans Schwarzbauer-Haupt kollégámmal, a Caritas részlegvezetőjével szerveztük ezt az eseményt. A szentmise főcelebránsa és szónoka idén Martin Füederer székesegyházi kanonok volt. Szentbeszédét a Ferenc pápa által erre a napra meghirdetett, Isten együtt vándorol a néppel című iratra építette. Kihangsúlyozta, hogy a linzi dómban jelen lévő népcsoportok mindegyikével is együtt halad az Isten.

A szentmise kezdetén Szabó Ernő, a Linzi Egyházmegye idegen nyelvű pasztorációjáért felelős vezetője, egyben magyar lelkésze köszöntötte a megjelent csoportokat és vezetőiket. A számos nemzeti közösséggel együtt jelen voltak a felső-ausztriai magyarok is. Szabó Veronika világi elnök a hívek egyik könyörgését magyarul olvasta, a szentáldozás alatt pedig az *Egből szállott szent kenyér* énekünk is felcsendült.

Mindig jóleső érzés elbeszélgetni örméinkről és gondjainkról a Kárpát-medence különböző tájairól érkezett, itt élő magyarokkal. Remélem, hogy jövő év szeptemberében is együtt ünnepelhetek ezekkel a közösségekkel a népek 2025. évi vasárnapján.

Vencser László

A Magyar Sion gondolat építészeti megjelenítése...

(folytatás a 7. oldalról)

Babucs Zoltán hadtörténész, a Magyarországi Kutató Intézet munkatársa a kortárs József nádor és a jászok katonai áldozatvállalásával egészítette ki a Magyar Sion építkezése korának történelmi légkörét.

A konferencia befejezéséül Ludwig van Beethoven *Örömóda* művének részletét szóltatták meg a budai Mátyás-templom zenekarának tagjai, mivel Rudnay Sándor prímás Beethoven kért fel az általa megálmodott székesegyház felszentelési szentmise zenéjének a megalkotására, de sajnos sem a prímás, sem a jeles zeneszerző nem érthette meg a székesegyház befejezését.

A konferencia az új székesegyház Rudnay Sándor prímás által épített pompás, koraklasszicista stílusú altemplomának látogatásával és ott Rudnay Sándor sírjának a koszorúzásával ért véget.

A Rudnay Sándor hercegprímás tiszteletére 1824-ben felavatott diadalív ma is hirdeti azt a fentiekben ismertettet, nem mindennapi teljesítménysorozat, amelyet méltán tekinthetünk Gróf Széchenyi István következő, 1825. évi MTA-alapítása nagy tette előzményének, vagyis a reformkor méltó kezdetének.

Prokopp Mária

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

Az Életünk újság megjelenése
Magyarország Kormányának támogatásával
valósul meg. A Bethlen Gábor Alap hozzájárul
kiadóhivatalunk működtetéséhez és
lapunk fenntartásához.